

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobkyně:

V. D.

zastoupená JUDr. Liborem Čihákem, advokátem,
sídlem T. G. Masaryka 57, 360 01 Karlovy Vary

proti

žalovanému:

Krajský úřad Karlovarského kraje,
sídlem Závodní 353/88, 360 01 Karlovy Vary

za účasti osob
zúčastněných na
řízení:

1) J. M.

zastoupená Mgr. Josefem Beděčem, advokátem,
sídlem Chebská 80/52, 360 06 Karlovy Vary

2) Z. B.

3) R. P.

4) Z. D.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. prosince 2019, č.j. KK/1025/SÚ/19-3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

- 1. Včas podanou žalobou proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. (dále jen „s.ř.s.“) se žalobkyně domáhala zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, úřadu územního plánování a stavebního úřadu, ze dne 3. září 2019, č.j. 11355/SÚ/19 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto bylo potvrzeno.
- 2. Prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 94a odst. 5 ve spojení s §§ 79, 92 a 115 zákona č. 183/2006 Sb. ve znění ke dni 8. 9. 2016 (dále jen „*stavební zákon*“) a podle § 13a vyhlášky č. 503/2006 Sb. umístěna a povolena stavba „*rodinný dům s garáží K. V., D.*“ na pozemcích parc. č. X. a X. v katastrálním území D.

II.

Žaloba

- 3. Žalobkyně rozsáhlou žalobu čítající 52 stran rozdělila do dvou částí. V části A brojí proti rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 23. října 2017, č.j. 952/SÚ/17-3 (dále jen „*rozhodnutí ad A*“), v části B pak proti napadenému rozhodnutí.
- 4. Rozhodnutím ad A) došlo k zamítnutí odvolání žalobkyně, které podala spolu se svým manželem, proti rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 27. června 2017, č.j. 7562/SÚ/17, kterým předmětný správní orgán povolil výjimku ve smyslu ust. § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb. (dále jen „*vyhláška č. 501*“). Odvolání žalobkyně bylo zamítnuto jako opožděné. Nezákonnost zamítavého rozhodnutí žalobkyně spatřuje v tom, že ačkoliv v předmětném správním řízení nebyla zastoupena zmocněncem, příslušný správní orgán učinil opačný závěr a rozhodným okamžikem pro počátek lhůty pro podání odvolání stanovil den doručení prvostupňového rozhodnutí zmocněnci žalobkyně.
- 5. Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí správního orgánu, kterým došlo k umístění a povolení výše zmíněné stavby. Žalobkyně zamítavé rozhodnutí o odvolání napadá z důvodů jeho tvrzené nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, nezákonnosti, skutečnosti, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ tohoto rozhodnutí, nemá oporu ve spisu, a z důvodu

podstatného porušení procesních ustanovení ve správním řízení, které mohlo mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.

6. Nezákonnost napadeného rozhodnutí žalobkyně spatřuje v tom, že nebyly splněny podmínky pro povolení výjimky ve smyslu ust. § 25 vyhlášky č. 501, z důvodu, že na její straně předmětným stavebním záměrem dojde ke zhoršení kvality prostředí, pohody bydlení a narušení soukromí, z důvodu absence studie oslunění, v nerespektování pokynů nadřízených správních orgánů ze strany žalovaného, z důvodu rozporu stavebního záměru s územně plánovací dokumentací, z důvodu chybějícího prokázání, že stavební záměr splňuje urbanistické a architektonické požadavky, požadavky životního prostředí, hygienické, veterinární, ochrany povrchových a podzemních vod, státní památkové péče, požární ochrany, bezpečnosti, civilní ochrany, prevence závažných havárií. Žalobkyně dále tvrdila nenaplnění kritérií pro vydání napadeného rozhodnutí co do vjezdu pro motorová vozidla na pozemek, na němž má být zhotoven stavební záměr.
7. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pak žalobkyně spatřuje v absenci náležitého zdůvodnění rozhodnutí o povolení výjimky ve smyslu ust. § 25 vyhlášky č. 501.
8. Co do procesních vad pak žalobkyně postup žalovaného hodnotí jako rozporný se zásadou vyhledávací a materiální pravdy ve smyslu ust. § 50 odst. 3 správního řádu, resp. ust. § 3 správního řádu. Dále namítá, že bylo porušeno její právo jako účastnice správního řízení nahlížet do správního spisu ve smyslu ust. § 38 správního řádu. Konečně pak žalobkyně tvrdí, že se žalovaný nevypořádal s jejími důkazními návrhy, když některé z nich neprovedl, aniž by se však vyjádřil, proč tak neučinil.
9. Žalobkyně navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný se ve svém vyjádření k žalobě nejprve vyjádřil ke sporné otázce zastoupení žalobkyně v řízení o povolení výjimky ve smyslu ust. § 25 vyhlášky č. 501 tak, jak ji tvrdila žalobkyně v části žaloby napadající rozhodnutí ad A). Žalovaný dovedl existenci zastoupení žalobkyně z obsahu plné moci datované ke dni 21. prosince 2016. Dále uvedl, že v průběhu předmětného správního řízení zasílal veškeré písemnosti on i správní orgán prvního stupně zástupci žalobkyně, aniž by proti tomu tento cokoliv namítal.
11. K námitkám proti napadenému rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobní body jsou obsahově totožné s odvolacími námitkami uplatněnými žalobkyní v odvolacím řízení. Tyto námitky pak žalovaný vypořádal buď v rámci napadeného rozhodnutí, nebo v rámci svého rozhodnutí ze dne 11. ledna 2019, č.j. 1185/SÚ/18-5, o odvolání proti rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 20. srpna 2018, č.j. 9981/SÚ/18, proto odkázal na odůvodnění těchto rozhodnutí.
12. Závěrem pak žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV.

Vyjádření osob zúčastněných na řízení

13. Osoba zúčastněná na řízení ad 1) (dále jen „stavebník“) ve svém vyjádření uvedla k rozhodnutí ad A), že rozsudkem zdejšího soudu ze dne 28. března 2019, č.j. 30 A 226/2017-

76, bylo rozhodnuto, že „zmocnění k zastupování žalobců advokátem JUDr. Liborem Čihákem obsažené v plné moci datované dne 21. prosince 2016 se vztahovalo i na řízení o výjimce z ustanovení § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb.“ Tento závěr není dle názoru této osoby zúčastněné na řízení vyvrácen ani zrušením tohoto rozsudku rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. listopadu 2019, č.j. 1 As 163/2019-51. Žalovaný tedy rozhodl správně, pokud odvolání žalobkyně zamítl rozhodnutím ze dne 23. října 2017, č.j. 952/SÚ/17-3, jako opožděné. K námitkám proti napadenému rozhodnutí pak osoba zúčastněná na řízení ad 1) jakožto stavebník uvedla, že žalobkyně v průběhu správního řízení opakovaně vznášela námitky v předchozích fázích řízení již uplatněné. Dále se tato vyjádřila k jednotlivým námitkám uplatněným žalobkyní jak v podané žalobě, tak v odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím, přičemž tyto námitky považuje za nedůvodné. Osoba zúčastněná na řízení se vyjádřila k replice žalobkyně a k vyjádření osoby zúčastněné na řízení ad 4), když uvedla, že v důsledku postavení osoby zúčastněné na řízení ad 4) v tomto soudním řízení se soud nemůže zabývat námitkami obsaženými ve vyjádření osoby zúčastněné na řízení ad 4), které jdou nad rámec žaloby. Závěrem pak osoba zúčastněná na řízení ad 1) navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

14. Osoba zúčastněná na řízení ad 4) ve svém vyjádření uvedla, že správní orgány nepřihlédly k jí tvrzeným skutečnostem ve správním řízení. Rozporovala povahu domu umístěného na pozemku sousedícím s pozemkem se spornou stavbou jako domu rodinného. Dále tato osoba zúčastněná na řízení namítala, že správní orgány nesprávně vyhodnotily výšku stavebního záměru i výšku domu umístěného na pozemku sousedícím s pozemkem, na němž má být umístěn předmětný stavební záměr. Závěrem pak osoba zúčastněná na řízení ad 4) naznačila, že postup správních orgánů vůči stavebníkovi není nestranný z důvodu jejího dlouhodobého přátelství s bývalým starostou města Karlovy Vary.

V.

Replika žalobkyně

15. Žalobkyně ve své replice trvala na podané žalobě a zdůraznila, že plná moc ze dne 1. 8. 2017 byla žalovanému doručena dne 26. 10. 2017. K napadenému rozhodnutí uvedla, že se neztotožňuje s vyjádřením žalovaného co do totožnosti odvolacích námitek s žalobními body. K tomu uvedla, že v rámci žaloby namítá i nepřezkoumatelnost rozhodnutí a jeho nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky.
16. Závěrem pak žalobkyně nad rámec žalobního návrhu obsaženého v žalobě navrhla zrušení prvoinstančního rozhodnutí.

VI.

Posouzení věci soudem

17. Vzhledem k tomu, že žalobkyně (na č.l. 85 soudního spisu) i žalovaný (na č.l. 71 soudního spisu) souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. o věci samé bez jednání. Soud ve věci nekonal jednání a neprováděl tudíž dokazování (viz § 77 odst. 1 s. ř. s.).
18. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VII.

Rozhodnutí soudu

19. Žaloba žalobkyně je nedůvodná.
20. Z obsahu správního spisu zjistil soud následující skutečnosti významné pro rozhodnutí.
21. Dne 8. září 2016 podal stavebník u stavebního úřadu žádost o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení ve smyslu ust. § 94a stavebního zákona. Této žádosti bylo rozhodnutím dne 24. listopadu 2016 č.j. 14271/SÚ/16 vyhověno. Dne 21. prosince 2016 bylo proti tomuto rozhodnutí podáno žalobkyní a jejím manželem Z. D. odvolání, k němuž přiložili plnou moc, jíž žalobkyně spolu se svým manželem zmocnili advokáta JUDr. Libor Čiháka k tomu, „*aby je zastupoval v právních věcech souvisejících s řízením o umístění stavby na stavbu rodinného domu s garáží, K. V., D. na pozemku par. č. X. (ostatní plocha), par. č. X. (ostatní plocha) v katastrálním území D.; a v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle zákona č. 150/2002 Sb.*“ Na základě tohoto odvolání zrušil žalovaným svým rozhodnutím ze dne 17. března 2017, č.j. 133/SÚ/17-4 rozhodnutí stavebního úřadu a vrátil věc správnímu orgánu prvního stupně k dalšímu řízení. Dne 28. dubna 2017 podal stavebník žádost o povolení výjimky ve smyslu ust. § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501. Rozhodnutím Magistrátu města Karlovy Vary ze dne 27. června 2017, čj. 4776/SÚ/17, bylo této žádosti vyhověno. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně spolu se svým manželem dne 9. srpna 2017 prostřednictvím svého právního zástupce JUDr. Libora Čiháka odvolání. Toto odvolání bylo pro opožděnost zamítnuto rozhodnutím žalovaného ad A). Dne 26. října 2017 pak žalobkyně spolu se svým manželem podali prostřednictvím zmocněnce podnět k zahájení přezkumného řízení ve věci rozhodnutí ze dne 27. června 2017, č.j. 7562/SÚ/17, a k tomuto podnětu přiložili plnou moc zmocňující JUDr. Libora Čiháka ke svému zastupování, kdy tato plná moc byla datována ke dni 25. října 2017. Sdělením ze dne 5. prosince 2017, č.j. 952/SÚ/17-5, žalovaný žalobkyni a jejímu manželovi oznámil, že jejich podnětu nevyhověl. Žalobkyně s manželem podali u zdejšího soudu žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. října 2017, č.j. 952/SÚ/17-3, která byla zamítnuta rozsudkem zdejšího soudu ze dne 28. března 2019, č.j. 30 A 226/2017-76, jenž byl následně zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 163/2019-51 ze dne 20. 11. 2019 a žaloba byla odmítnuta.
22. Rozhodnutím stavebního úřadu sp. zn. 10935/SÚ/16/Boč ze dne 20. 8. 2018 bylo žádosti stavebníka ze dne 8. 9. 2016 vyhověno – bylo vydáno rozhodnutí o umístění stavby a stavební povolení. K odvolání žalobkyně a jejího manžela bylo toto rozhodnutí zrušeno rozhodnutím žalovaného čj. 1185/SÚ/18-5 ze dne 11. 1. 2019 a věc byla vrácena stavebnímu úřadu k novému projednání. Rozhodnutím stavebního úřadu sp. zn. 10935/SÚ/16/Boč ze dne 3. 9. 2019 pak bylo žádosti stavebníka ze dne 8. 9. 2016 opět vyhověno – bylo vydáno rozhodnutí o umístění stavby a stavební povolení. Odvolání žalobkyně a jejího manžela proti tomuto rozhodnutí pak bylo zamítnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.
23. První okruh žalobních námitek, směřujících k nezákonnosti rozhodnutí ad A), není důvodný.
24. Podle § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s. přezkoumá soud v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám

vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví.

25. Soud konstatuje, že přezkoumatelnost rozhodnutí o výjimce z obecných požadavků na využívání území stanovených ve vyhlášce č. 501 byla již judikaturou Nejvyššího správního soudu vyřešena: Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. července 2013, čj. 8 As 8/2011-66, publ. ve Sb. NSS pod č. 2908/2013, totiž platí, že *„Rozhodnutí o výjimce z obecných požadavků na výstavbu zpravidla nezakládá práva a povinnosti fyzických a právnických osob samo o sobě, ale až ve spojení s navazujícím aktem správního orgánu, kterým je rozhodováno o celém předmětu řízení. Takové rozhodnutí lze proto soudně přezkoumat pouze v režimu § 75 odst. 2 s. ř. s. Samostatně soudně přezkoumatelným ve smyslu § 65 s. ř. s. by bylo rozhodnutí o výjimce z obecných požadavků na výstavbu pouze v případě, pokud by po jeho vydání nebylo k uskutečnění příslušného stavebního záměru zapotřebí žádného navazujícího úkonu stavebního úřadu.“*
26. Soud tedy v souladu s § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s. a citovanou judikaturou přezkoumal v mezích žalobních bodů zákonnost rozhodnutí ad A).
27. Žalobkyně namítla, že rozhodnutí ad A) je nezákonné proto, že jím bylo její odvolání nesprávně posouzeno jako opožděné proto, že odvolací správní orgán určil počátek lhůty pro podání odvolání ke dni doručení rozhodnutí stavebního úřadu zmocněnci odvolatelů (žalobkyně a jejího manžela; 17. července 2017) a nikoliv ke dni doručení rozhodnutí odvolatelům (27. července 2017). Žalobkyně k tomu namítla, že v předmětném správním řízení vůbec nebyla zastoupena zmocněncem, správním orgánům své zastoupení v předmětném řízení nijak neprokazovala ani na žádné neodkazovala, kdy v řízení byla činná toliko žalobkyně (nahlížela do spisu, podávala námitky). Žalobkyně odkázala na § 444 občanského zákoníku, z něhož dovozuje, že je jí ponecháno na vůli, zda si sjedná zastoupení či nikoliv, a pokud ji pak žalovaný nutí vůli směřující k existenci zastoupení, je jeho postup v rozporu s principy soukromého práva i ust. § 2 správního řádu. Tvrzení správních orgánů o zastoupení žalobkyně zmocněncem nemá oporu ve správním spisu. Postup žalovaného zkoumajícího z úřední povinnosti existenci zastoupení žalobkyně, kdy tento seznal, že zastoupení existuje na základě plné moci ze dne 21. prosince 2016, pak žalobkyně považovala za nezákonný. Z obsahu plné moci žalobkyně dovodila, že tuto udělila zmocněnci pouze k zastupování výlučně v řízení pod sp. zn. 10935/SÚ/16/Boč, nikoliv k zastupování v řízení o povolení výjimky ve smyslu ust. § 25 vyhlášky č. 501. Dále žalobkyně poukázala na to, že předmětná plná moc ze dne 21. prosince 2016 není plnou mocí ve smyslu ust. § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu. Pro řízení vedené pod sp. zn. 4776/SÚ/71/Boč o povolení výjimky ve smyslu ust. § 25 vyhlášky č. 501 pak žalobkyně zmocnila k zastupování zmocněnce až dne 1. srpna 2017 a to v souvislosti s podáním odvolání. Žalobkyně dovodila, že řízení o povolení předmětné výjimky je novým zcela samostatným správním řízením, které je jako takové zahájeno podle ust. § 44 odst. 1 správního řádu. Tomu pak přisvědčuje i skutečnost, že toto bylo vedeno pod samostatnou spisovou značkou. Odvolání žalobkyně podané dne 9. 8. 2017 bylo tudíž včasné. Nezákonný postup žalovaného pak žalobkyně osvědčila i odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 13. 5. 2005, čj. 2 As 29/2004-12, ze dne 19. 12. 2003, čj. 5 A 41/2001-28) i krajských správních soudů (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2005, čj. 6 Ca 157/2004-29, rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 6. 2016, čj. 30 A 63/2015-44).

28. Ke spornému zastoupení žalobkyně zmocněncem uvedl žalovaný, že vyplývá z obsahu plné moci ze dne 21. prosince 2016. Rozhodnutí o povolení výjimky ze dne 27. června 2017, č.j. 7562/SÚ/17 označil žalovaný jako podkladové rozhodnutí ve věci umístění a povolení daného stavebního záměru. Řízení, jehož výsledkem pak bylo toto rozhodnutí, označil žalovaný jako řízení úzce související se společným řízením o umístění a povolení stavebního záměru. Dle žalovaného je ze správního spisu zřejmé, že správní orgán prvního stupně v průběhu celého řízení o povolení výjimky doručoval veškeré písemnosti JUDr. Liboru Čihákovi jako zmocněnci žalobkyně a jejího manžela. Proti doručení žádné z písemností zmocněnec ani žalobkyně se svým manželem nenamítali jeho nesprávnost. Naopak sám zmocněnec podal proti rozhodnutí dne 9. srpna 2017 odvolání, v němž uvedl, že jej podává *dle plné moci*. Přílohou odvolání byla toliko kopie znaleckého posudku a kopie nabývacího titulu odvolatelů, žalobkyně a jejího manžela, nikoliv však plná moc. Žalovaný tedy dovodil, že sám zmocněnec žalobkyně a jejího manžela neměl v úmyslu přiložit k odvolání novou plnou moc a vycházel z předmětné plné moci ze dne 21. prosince 2016. Toto žalovaný dovozuje z odkazu zmocněnce na plnou moc uvedeného v závěru odvolání. Vzhledem k tomu, že žádná plná moc nebyla žalobkyní ani jejím manželem v předmětném řízení předložena, vycházel správní orgán právě z toho, že uvedená plná moc je ta ze dne 21. prosince 2016, kterou byl zmocněnec pověřen zastupovat žalobkyni a jejího manžela ve všech právních věcech souvisejících s řízením o umístění stavby. Ohledně podnětu k provedení přezkumného řízení a přiložené plné moci pak žalovaný tvrdil, že žalobkyně se svým manželem jako podatelé přiložili k podnětu plnou moc ze dne 1. srpna 2017 k zastupování v řízení o odvolání proti rozhodnutí o povolení výjimky č.j. 7562/SÚ/17, o níž tvrdí, že ji k odvolání pouze nedoložili a podávají ji opožděně. Žalovaný se pak s ohledem na výše uvedené skutečnosti domníval, že tato plná moc byla datována zpětně ke dni 1. srpna 2017. Žalovaný dále uvedl, že plná moc by měla obsahovat konkrétní a určitou formulaci, k jakým úkonem zmocnitel zmocněnce zmocňuje. Pokud tomu tak není, může dojít k tomu, že zmocněnec je na základě soukromoprávního vztahu mezi ním a zmocnitelem oprávněn zmocnitele zastupovat, avšak plnou moc lze vyložit více způsoby. Pokud tedy měl zmocněnec JUDr. Libor Čihák zastupovat žalobkyni a jejího manžela na základě plné moci ze dne 21. prosince 2016 pouze v řízení o umístění a povolení předmětné stavby, měl být obsah plné moci formulován přesněji alespoň uvedením spisové značky konkrétního řízení tak, jak to bylo ostatně provedeno v plné moci ze dne 1. srpna 2017.
29. Spornou otázkou mezi stranami je tedy to, zda žalovaný správně v rozhodnutí ad A) posoudil včasnost odvolání žalobkyně.
30. Tuto otázku již jednou zdejší soud posuzoval, a to v řízení o žalobě žalobkyně, vedeném pod sp. zn. 30 A 226/2017. V rozsudku ze dne 28. března 2019, č.j. 30 A 226/2017-76, zdejší soud dospěl k následujícím závěrům (žalobkyně v nynějším řízení je označena jako žalobkyně a) v následujících citacích): „*K tomu je ovšem nutno předznamenat, že „v rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost nebo nepřípustnost podle § 92 odst. 1 správního řádu se odvolací orgán věcně nezabývá podaným odvoláním, posuzuje pouze jeho včasnost nebo přípustnost. V případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřípustného je tedy správní soud oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné nebo nepřípustné odvolání a zda tedy byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu. Pokud krajský soud dospěje k závěru, že odvolání bylo po právu zamítnuto jako*

nepřípustné nebo opožděné, žalobu zamítne, v opačném případě toto odvolací rozhodnutí zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2011, č. j. 5 As 18/2011-81). Podle § 83 odst. 1 věty první správního řádu odvolací lhůta činí 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak. Stavební zákon jinak nestanovuje. Rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 27. 6. 2017, č. j. 7562/SÚ/17, bylo doručeno společnosti Advokáti C.M.H.L. s.r.o. dne 17. 7. 2017 a žalobkyni a) a žalobci b) dne 27. 7. 2017. Posledním dnem lhůty pro podání odvolání by v prvním případě bylo úterý 1. 8. 2017 a ve druhém případě pátek 11. 8. 2017. Odvolání žalobců proti uvedenému rozhodnutí bylo dodáno do datové schránky správního orgánu dne 9. 8. 2017. V daném případě je tudíž stěžejní, zda se lhůta pro podání odvolání počítá od doručení prvoinstančního rozhodnutí společnosti Advokáti C.M.H.L. s.r.o. nebo žalobcům. Ustanovení § 34 odst. 2 správního řádu praví: S výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak. Spor mezi účastníky soudního řízení se tudíž soustřeďuje na to, zda žalobci jako účastníci řízení o výjimce z ustanovení § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. byli zastoupeni nebo ne. Ustanovení § 33 odst. 1 věty první a druhé správního řádu praví: Účastník si může zvolit zmocněnce. Zmocnění k zastoupení se prokazuje písemnou plnou mocí. Rozsah zmocnění je uveden v § 33 odst. 2 správního řádu: Zmocnění může být uděleno a) k určitému úkonu, skupině úkonů nebo pro určitou část řízení, b) pro celé řízení, c) pro neurčitý počet řízení s určitým předmětem, která budou zahájena v určené době nebo bez omezení v budoucnu; podpis na plné moci musí být v tomto případě vždy úředně ověřen a plná moc musí být do zahájení řízení uložena u věcně příslušného správního orgánu, popřípadě udělena do protokolu, nebo d) v jiném rozsahu na základě zvláštního zákona. Zmocnění pod písmenem a) se tradičně nazývá prostá plná moc, pod písmenem b) procesní plná moc a pod písmenem c) prezidiální plná moc. Stavebnímu úřadu byla předložena plná moc datovaná dne 21. 12. 2016, již žalobce b) a žalobkyně a) zmocňují JUDr. Libora Čiháka, advokáta obchodní korporace Advokáti C.M.H.L. s.r.o., „aby je zastupoval v právních věcech souvisejících s řízením o umístění stavby na stavbu rodinného domu s garáží, K. V., D., na pozemku par. č. X. (ostatní plocha), par. č. X. (ostatní plocha) v katastrálním území D.; a v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle zákona č. 150/2002 Sb., a aby zmocnitele obhajoval a ve všech právních věcech zastupoval, aby ve všech věcech za zmocnitele právně jednal, přijímal doručené písemnosti, podával návrhy a žádosti, uzavíral smíry a narovnání, uznával uplatněné nároky, vzdával se nároků, podával opravné prostředky nebo námítky, vzdával se jich, vymáhal nároky, plnění nároků přijímal, jejich plnění potvrzoval, dědictví odmítal nebo neodmítal, jmenoval rozhodce a sjednával rozhodčí smlouvy, to vše i tehdy, když je podle právních předpisů zapotřebí zvláštní plné moci. Tato plná moc je udělena i v rozsahu práv a povinností podle trestního zákona, trestního řádu, občanského zákoníku, zákona o obchodních korporacích, občanského soudního řádu, zákona o zvláštních řízeních soudních, správního řádu, zákoníku práce, aj.“ Z pohledu správního procesu není předložená plná moc jednoznačná. Procesní předpisy správního práva se ovšem liší: zatímco podle daňového řádu není-li rozsah zmocnění vymezen nebo není-li vymezen přesně, vyzve správce daně zmocnitele k úpravě plné moci; ustanovení o vadách podání se použije obdobně (§ 28 odst. 2 věta první), podle správního řádu v pochybnostech o rozsahu zastoupení platí, že zástupce je oprávněn vystupovat jménem zastoupeného v celém řízení (§ 34 odst. 3). Ani v řízení podle správního řádu není vyloučen postup podle § 37 odst. 3, avšak ustanovení § 34 odst. 3 tu představuje významné zákonné interpretační pravidlo. Podle tohoto pravidla a vzhledem k tomu, že podpis na zmocnění není úředně ověřen, nejedná se v daném případě o prezidiální

plnou moc, nýbrž o procesní plnou moc. Klíčová je zde tedy interpretace a aplikace výrazu „zmocnění **pro celé řízení**“. V daném případě J. M. podala žádost o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení. Jelikož odvolací správní orgán rozhodnutí stavebního úřadu o umístění a povolení stavby zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání s tím, že je nutno posoudit umístění stavby ve vztahu k sousedním stavbám, žadatelka podala žádost o povolení výjimky z ustanovení § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Není tak pochyb o tom, že v případě kladného vyřízení této své žádosti bude nadále usilovat o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení, respektive rozhodnutí o umístění stavby. Na přezkoumávanou věc se tedy plně vztahuje názor rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu obsažený ve výše uvedenému rozsudku ze dne 30. 7. 2013, č. j. 8 As 8/2011-66, že v případě rozhodnutí o výjimce „se z pohledu teorie jedná o subsumovaný správní akt, který se svou povahou podobá závazným stanoviskům, vydávaným podle ustanovení § 149 správního řádu“, že „skutečnost, že o výjimce se na rozdíl od závazných stanovisek může vést samostatné správní řízení, které vyústí ve vydání formálního rozhodnutí se všemi náležitostmi uvedenými v § 68 správního řádu, ničeho nemění na tom, že z materiálního hlediska jde v převážné většině případů o podkladové rozhodnutí“ a že „teprve výsledek „hlavního řízení“, pro jehož účely žadatel o povolení výjimky usiluje, je způsobilý skutečného (kvalifikovaného) zkrácení práv účastníků řízení“. Zároveň nelze nevidět, že v plné moci datované dne 21. 12. 2016, která není prezidiální plnou mocí jen z formálních důvodů, vyjádřili žalobci svou vůli nechat se zastupovat advokátem JUDr. Liborem Čihákem ve velmi značném rozsahu (srov. § 555 odst. 1 občanského zákoníku). Za důležitou považuje soud rovněž interakci subjektů v celém průběhu správního řízení. V řízení o výjimce z ustanovení § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. stavební úřad jako účastníka uváděl a písemnosti doručoval i společnosti Advokáti C.M.H.L. s.r.o. Je to zřejmé z rozdělovníku a doručenek oznámení o zahájení řízení ze dne 10. 5. 2017, č. j. 5060/SÚ/17, výzvy k seznámení se s podklady rozhodnutí ze dne 30. 5. 2017, č. j. 6040/SÚ/17, a rozhodnutí o povolení výjimky ze dne 27. 6. 2017, č. j. 7562/SÚ/17. Ze správního spisu není patrné, že by k tomu měl advokát JUDr. Libor Čihák nějaké výhrady. Na konci odvolání proti rozhodnutí o povolení výjimky je uvedeno Za V. D. a Z. D. / JUDr. Libor Čihák, advokát / Dle plné moci. K tomuto podání však žádná plná moc přiložena nebyla. Rozhodnutí žalovaného, jímž bylo odvolání žalobců proti rozhodnutí o povolení výjimky zamítnuto jako opožděné, bylo společnosti Advokáti C.M.H.L. s.r.o. doručeno dne 24. 10. 2017. Podnětem datovaným a došlým krajskému úřadu dne 26. 10. 2017 se žalobci domáhali provedení přezkumného řízení ve věci rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 27. 6. 2017, č. j. 7562/SÚ/17. K tomuto podnětu je přiložena plná moc datovaná dne 25. 10. 2017. V ní se uvádí, že žalobci zmocňují JUDr. Libora Čiháka, advokáta obchodní korporace Advokáti C.M.H.L. s.r.o., aby zmocnitele zastupoval v řízeních o přezkumu rozhodnutí správních orgánů před Krajským úřadem Karlovarského kraje etc. Ani v podnětu k přezkumnému řízení není zpochybňováno zastupování žalobců v řízení o výjimce z ustanovení § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. advokátem JUDr. Liborem Čihákem. V předloženém správním spisu se nenachází plná moc datovaná dne 1. 8. 2017. Z ničeho ostatně nevyplývá doba a důvod jejího předložení. Soud tudíž nemá co vytknout názoru žalovaného, že JUDr. Libor Čihák sám v době podání odvolání vycházel ze skutečnosti, že mu dne 21. 12. 2016 byla udělena plná moc k zastupování v právních věcech souvisejících s řízením o umístění předmětné stavby. Na základě těchto skutečností došel soud k závěru, že zmocnění k zastupování žalobců advokátem JUDr. Liborem Čihákem obsažené v plné moci datované dne 21. 12. 2016 se vztahovalo i na řízení o výjimce z ustanovení § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Lze dodat, že žalobci zmocnili advokáta JUDr. Libora Čiháka, „aby je zastupoval v právních věcech

souvisejících s řízením o umístění stavby“. Pochybnost by tu tak mohla být spíše o zmocnění pro řízení o umístění stavby než pro řízení o výjimce z ustanovení § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb., které právní věci související s řízením o umístění stavby bezpochyby je.“

31. Soud se s tímto posouzením ztotožňuje a nemá k němu v podstatě co dodat. Lze jen shrnout, že žalobkyně byla v řízení o výjimce zastoupena zmocněncem, tudíž pro stanovení posledního dne odvolací lhůty bylo dle § 34 odst. 2 správního řádu rozhodné, kdy bylo odvoláním napadené rozhodnutí doručeno zmocněnci žalobkyně. Není sporu o tom, že k tomuto doručení došlo dne 17. 7. 2017 a odvolací lhůta tedy uplynula dnem 1. 8. 2017, tj. před podáním odvolání dne 9. 8. 2017. Závěr, že žalobkyně byla zastoupena zmocněncem, vyplývá z plné moci ze dne 21. 12. 2016, protože tato je výslovně (široce) formulována pro zastupování v řízení *související s řízením o umístění stavby*, a dále jak z formálního předmětu řízení o výjimce, který nepochybně *souvisel s řízením o umístění stavby* vzhledem k předchozímu zrušení společného územního rozhodnutí a stavebního povolení, tak i materiálního (tj. podkladového) charakteru řízení o výjimce. Uvedený závěr je dále podporován tím, že v řízení o výjimce stavební úřad jako účastníka uváděl a písemnosti doručoval i zmocněnci (viz rozdělovníky a doručky písemností ze dne 10. 5. 2017, 30. 5. 2017 a 27. 6. 2017), aniž by se proti tomu zmocněnec vymezoval, a navíc odvolání formuloval tak, že jedná za žalobkyni na základě plné moci. Plnou moc k odvolání ani nepřiložil, ani neuvedl, že by se mělo jednat o plnou moc dosud nepředloženou. Dokonce ani v podnětu ze dne 26. 10. 2017 žalobkyně nijak nezmínila, že by ji zmocněnec v řízení o výjimce nezastupoval. Soud rovněž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. března 2019 čj. 9 Azs 81/2019 – 33, podle něhož platí, že pro posouzení plné moci je podstatný úmysl zmocnitele a zmocněnce, který má přednost před formálními náležitostmi plné moci.
32. Závěry vyplývající z rozsudku zdejšího soudu ze dne 28. března 2019, č.j. 30 A 226/2017-76, stran plné moci a zastoupení žalobkyně v předmětném řízení o povolení výjimky ve smyslu ust. § 25 vyhlášky č. 501 ob stojí i v tomto řízení a vyvracejí námitky žalobkyně. Soud se s výše uvedenou argumentací třicátého senátu zdejšího soudu zcela ztotožňuje a uzavírá, že správní orgán postupoval v souladu s právními předpisy, pokud odvolání žalobkyně zamítl jako opožděné, neboť žalobkyně byla v předmětném řízení o povolení výjimky zastoupena zmocněncem, a proto lhůta pro podání odvolání proti rozhodnutí o povolení výjimky počala běžet dnem následujícím po dni doručení odvolání zmocněnci žalobkyně, nikoliv žalobkyni samotné. Pojem *celé řízení* ve smyslu předmětné plné moci nelze vykládat izolovaně odhlížeje od skutkových okolností tohoto případu a právních norem regulujících postup od podání žádosti o vydání společného rozhodnutí o umístění stavby a stavebního povolení. Ačkoliv se o povolení výjimky ve smyslu ust. § 25 vyhlášky č. 501 vedlo správní řízení pod samostatnou spisovou značkou, výsledek tohoto řízení zásadně ovlivňoval osud řízení o žádosti o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení. Tomu nasvědčují i výše citované závěry obsažené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. července 2013, č. j. 8 As 8/2011-66. Řízení o vydání rozhodnutí o povolení výjimky tak lze považovat za jakési *vedlejší řízení* přínáležející k *hlavnímu* řízení, kterým bylo řízení o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení. Pokud pak plná moc ze dne 21. prosince 2016 zmocňovala JUDr. Libora Čiháka k zastupování v právních věcech souvisejících s předmětným řízením o umístění a povolení stavebního záměru, přičemž se z důvodu absence ověřeného podpisu nejednalo o plnou moc ve smyslu ust. § 33 odst. 2 písm. a)

správního řádu, nýbrž o plnou moc ve smyslu ust. § 33 odst. 2 písm. b) správního řádu, je z výše uvedeného zřejmé, že pojmu *celé řízení* ve smyslu ust. § 33 odst. 2 správního řádu je za současně konstelace skutkových zjištění a právních závěrů plynoucích z judikatury Nejvyššího správního soudu nutno rozumět tak, že zahrnuje i onu odbočku v podobě *vedlejšího* řízení o povolení výjimky proto, že výsledek tohoto řízení měl potenciál do značné míry ovlivnit výsledek řízení *hlavního* o umístění a povolení stavebního záměru.

33. Soud na tomto místě zdůrazňuje, že si je velmi dobře vědom toho, že výše citovaný rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. března 2019, č.j. 30 A 226/2017-76, byl, jak bylo výše uvedeno, zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. listopadu 2019, č.j. 1 As 163/2019-51, avšak nikoli z důvodu zjištění nesprávného posouzení opožděnosti odvolání žalobkyně, nýbrž z procesního důvodu, že rozhodnutí ad A) je vyloučeno ze soudního přezkumu. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku judikoval, že bylo-li odvolání proti rozhodnutí o výjimce zamítnuto pro opožděnost, musí soud v řízení o žalobě proti navazujícímu meritornímu rozhodnutí k žalobní námitce opožděnost takového odvolání přezkoumat, přičemž dospěje-li soud k závěru, že závěr o opožděnosti odvolání je zákonný, nemůže se soud při přezkumu navazujícího rozhodnutí námitkami proti rozhodnutí o výjimce zabývat: *(„Je pravdou, že podle judikatury je pro možnost přezkumu rozhodnutí o výjimce v rámci „hlavního řízení“ nutno vyčerpat řádné opravné prostředky v řízení o výjimce (srov. rozsudek ze dne 8. 12. 2017, č. j. 2 As 262/2017 – 25). Nejvyšší správní soud však nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že opožděně podané odvolání je možno postavit naroveň situaci, kdy řádný opravný prostředek nebyl uplatněn vůbec. Pokud by žalobci nepodali odvolání vůbec, nemohl by se správní orgán (potažmo krajský soud) při přezkumu navazujícího rozhodnutí námitkami proti rozhodnutí o výjimce zabývat. Pokud ovšem žalobci odvolání podali a nesouhlasí s posouzením otázky jeho včasnosti odvolacím orgánem, mohou tuto otázku vznést v „hlavním řízení“. V něm pak bude úkolem soudu nejprve posoudit, zda byla otázka včasnosti odvolání vyhodnocena správně, zda tedy postupoval odvolací orgán správně, pokud rozhodnutí nepodrobil meritornímu přezkoumání v odvolacím řízení. Teprve v závislosti na výsledku této úvahy bude v řízení dále postupovat. Předestřený postup v rámci „hlavního řízení“ by byl zcela v souladu se závěry rozšířeného senátu, který ve svém rozsudku nerozlišoval, z jakého důvodu došlo k zamítnutí odvolání proti rozhodnutí o výjimce (zda šlo o zamítnutí „formální“ - pro opožděnost nebo nepřípustnost, či „materiální“, jak odlišuje krajský soud). Nejvyšší správní soud nevidí žádný důvod, pro který by bylo posouzení otázky včasnosti odvolání proti rozhodnutí o výjimce v řízení o žalobě proti rozhodnutí o umístění stavby (jehož podkladem bylo rozhodnutí o výjimce) soudu zapovězeno. Stěžovatelce by se tedy v tomto navazujícím řízení ochrany jistě dostalo.“)*
34. Soud považuje za vhodné citovat ještě z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2017, č. j. 2 As 262/2017 – 25, na nějž kasační soud odkázal ve věci žalobkyně dle citace v předchozím bodě. Zde Nejvyšší správní soud uvedl, že nepodal-li účastník odvolání proti rozhodnutí o výjimce, nemůže se soud v řízení o žalobě proti navazujícímu rozhodnutí vydaného v rámci stavebního a územního řízení zabývat zákonností rozhodnutí o výjimce: *„Předmět soudního přezkumu se měl omezit na vypořádání námitek žalobce, které se týkaly umístění stavby garáže v území a jejího stavebního provedení (tedy námitek uplatnitelných dle § 89 a § 114 stavebního zákona) s výjimkou vzdálenosti stavby od pozemku žalobce, neboť tato problematika byla řešena samostatným podkladovým rozhodnutím a z důvodu nepodání řádného opravného prostředku byly takové námitky nepřípustné. Stěžejní úvahy o nepřezkoumatelnosti podkladového rozhodnutí, na nichž krajský soud postavil zrušující výrok,*

tudíž nemohou obstát, a tak je třeba napadený rozsudek zrušit. V dalším řízení bude úkolem krajského soudu odlišit námitky žalobce, které směřovaly výlučně proti rozhodnutí o výjimce a jsou nepřijatelné, od námitek, které se týkaly obecného umístění stavby v území či stavebního provedení, jež bude třeba řádně vypořádat.“

35. Pokud pak žalobkyně odkazuje na porušení principů soukromého práva a autoritativní nahrazování projevu vůle žalobkyně ze strany správního orgánu, je nutno tuto její námitku shledat nedůvodnou. Správní řád jakožto veřejnoprávní předpis procesního charakteru upravuje otázky zastoupení komplexně, nelze zde využít subsidiárně soukromoprávní kodex v podobě občanského zákoníku, protože úprava zastoupení ve správním řízení upravená správním řádem není *kusá* ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. března 2007, č.j. 2 Afs 125/2005-40. Ačkoliv se soud ztotožňuje s tvrzením žalobkyně, že je subjektům ponecháno na vůli, zda si ujednají či neujednají zastoupení, z čehož vyplývá, že právním základem existence zastoupení je právní jednání smluvního charakteru založené na dobrovolném projevu vůle stran, je zároveň povinen respektovat právní úpravu regulující zastoupení v procesních záležitostech, zde zejm. významného ust. § 33 a 34 správního řádu. Zde je třeba odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. listopadu 2018, č.j. 7 As 424/2018-21, v němž se sedmý senát Nejvyššího správního soudu zabýval výkladem procesních úkonů a dovodil, že „[P]řípadná diskrepance mezi vůlí skutečnou a vůlí projevenou nemá na podstatu procesního úkonu žádný vliv, resp. subjektivní náhled účastníka řízení na jím činěný úkon je nerozhodný (srov. např. Hora, V.: Československé civilní právo procesní, díl I., Praha 1931, str. 111). Obdobně i současná judikatura pevně stojí na stanovisku, že každý procesní úkon je nutno posuzovat podle toho, jak byl navenek projeven, nikoli podle toho, jestli mezi projeveným procesním úkonem a vnitřní vůlí jednatelů je skutečný souhlas. Ani podstatný omyl účastníka mezi tím, co procesním úkonem projevil a tím, co jím projevit chtěl, nemá na tento procesní úkon a jeho účinnost žádný vliv (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 11. 2003, sp. zn. 29 Odo 649/2001; ze dne 29. 5. 1997, č.j. 2 Cdon 1646/96; ze dne 25. 6. 2003, sp. zn. 32 Odo 750/2002; ze dne 20. 1. 2009, sp. zn. 22 Cdo 3657/2007). Předesílený názor zastává rovněž Ústavní soud (srov. nálezy ze dne 11. 12. 1997, sp. zn. IV. ÚS 295/97) (...) Ve stejném duchu pak hovoří i judikatura správních soudů, např. v rozsudku ze dne 23. 8. 2006, č. j. 6 Azs 105/2006 - 53, Nejvyšší správní soud konstatoval, že: „(...) Není totiž podstatné, co stěžovatelka úkonem zamýšlela projevit, rozhodující je, co projevila. V projednávané věci šlo o projev určitý a srozumitelný. Účinky takového úkonu našly svůj výraz v zastavení řízení a ani zjištění omylu nemůže na tomto následku nic změnit.“ Při výkladu procesních úkonů je tedy rozhodující tzv. teorie projevu (viz např. DVOŘÁK, B. *Procesní úkony stran řízení*. Právní rozhledy 3/2018. s. 84 a násl. dostupné na www.beck-online.cz), na rozdíl od výkladu úkonů hmotněprávních, kde se uplatní tzv. teorie vůle. Z předložené plné moci datované ke dni 21. prosince 2016 bylo tedy patrné, že deklaruje existenci zastoupení i v řízení o povolení výjimky ve smyslu ust. § 25 vyhlášky č. 501. Žalobkyně tvrdí nesoulad její vůle a jejího projevu v předmětné plné moci tedy nebyl pro její posouzení významný, protože se jednalo o plnou moc zmocňující k zastupování ve správním řízení, tudíž o úkon procesního charakteru směřující k deklaraci existence zastoupení v předmětném správním řízení.
36. Poukazovala-li žalobkyně v žalobě na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2005 č.j. 6 Ca 157/2004-29 a na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 A 41/2001-28 ze dne 19. 12. 2003, jde o odkazy nepřipadné, protože tato soudní rozhodnutí se týkaly

situace, kdy zástupce učinil za účastníka úkon, aniž byl k tomu zmocněn plnou mocí, tedy situace odlišné od nyní posuzované věci, kde opožděné odvolání podal zmocněnec žalobkyně, který byl oprávněn zastupovat žalobkyni na základě předtím udělené plné moci ze dne 21. prosince 2016. Uvedla-li žalobkyně v žalobě, že ve spise týkajícím se řízení o výjimce není založena plná moc ze dne 21. 12. 2016, je toto tvrzení vyvráceno obsahem správního spisu, kde tato plná moc založena je, jak z něj soud zjistil.

37. Pokud žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2 As 29/2004-120 ze dne 13. 5. 2005, závěry, k nimž soud dospěl výše, tento rozsudek nikterak nevyvrací: Správní orgán není jistě povinen pátrat, zda existuje plná moc, jíž účastník zmocnil zástupce k zastupování v řízení. V posuzované věci však žalobkyně předložila správnímu orgánu plnou moc z 21. 12. 2016, jíž zmocnila svého zástupce k zastupování i v řízení o výjimce, a správní orgány nepochybily, pokud rozhodnutí takovému zástupci doručily a odvolací lhůtu odvíjely od data doručení rozhodnutí zástupci. Na rozdíl od věci řešené Nejvyšším správním soudem stavební úřad v posuzované věci vyrozuměl zmocněnce žalobkyně o zahájení řízení o povolení výjimky oznámením ze dne 10. 5. 2017 a toto zjistila žalobkyně jak z tohoto oznámení, tak i při nahlédnutí do spisu o povolení výjimky dne 22. 5. 2017. Žalobkyně dále zjistila, že stavební úřad považuje jejího zmocněnce za jejího zástupce i z výzvy ze dne 30. 5. 2017. Přesto žalobkyně stavebnímu úřadu nesdělila, že zmocněnec jejím zástupcem není.
38. Pokud žalobkyně odkázala na rozsudek Krajského soudu v Brně čj. 30 A 63/2015-44 ze dne 30. 6. 2016, jde o odkaz nepodporující žalobu, protože v nyní posuzované věci soud neposoudil plnou moc ze dne 21. 12. 2016 jako plnou moc prezidiální, kdy Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. března 2019 čj. 9 Azs 81/2019 – 33, vyložil jednak, že pro posouzení plné moci je podstatný úmysl zmocnitele a zmocněnce, který má přednost před formálními náležitostmi plné moci, a jednak že neprezidiální plná moc neomezená na konkrétní řízení před správním orgánem je pro správní orgán dostatečným podkladem pro závěr, že účastník je zastoupen i v jiném řízení v rozsahu vymezeném v plné moci.
39. Soud dodává, že žalobkyně se v žalobě shodla s žalovaným (viz str. 3 vyjádření k žalobě a dodejka datové zprávy ze dne 26. 10. 2017 a plná moc ze dne 1. 8. 2017 přiložené k žalobě uložená na čl. 53 a 54 soudního spisu), že plná moc ze dne 1. 8. 2017 byla žalobkyní předložena až v přezkumném řízení ve věci výjimky. Tato skutečnost však nemůže mít z podstaty vliv na posouzení zákonnosti rozhodnutí ad A), neboť nastala nesporně po datu vydání rozhodnutí ad A). Jinými slovy, byla-li plná moc ze dne 1. 8. 2017 doručena žalovanému jako příloha podnětu k přezkumu rozhodnutí ad A), nemohlo to zákonnost předtím vydaného rozhodnutí ad A) ovlivnit.
40. Námitky stran nezákonnosti rozhodnutí ad A) tak soud neshledal důvodnými.
41. V druhé části žaloby ad B), která směřovala proti napadenému rozhodnutí, uvedla žalobkyně 38 žalobních bodů. Rozhodnutí ad B) považuje žalobkyně za nepřezkoumatelné, nezákonné a v procesu jeho vydání došlo dle jejího názoru k vadám majícím za následek jeho nezákonnost.
42. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobkyně je vlastníkem pozemků parc. č. X., X., X. a X., sousedících s pozemkem se spornou stavbou. Součástí pozemku parc. č. X. je objekt bydlení č.p. X. ve vlastnictví žalobkyně.
43. Soud předesílá s odkazem na výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8.

12. 2017, č. j. 2 As 262/2017 – 25, že vzhledem k opožděnému odvolání žalobkyně proti rozhodnutí o povolení výjimky soud považoval všechny žalobní body týkající se skutečností řešených podkladovým rozhodnutím o výjimce za nepřipustné. Proto soud důsledně rozlišoval, zda ta která námitka směřovala věcně proti povolené výjimce (a byla tak nepřipustná) nebo se povolené výjimky netýkala (a musí být věcně soudem posouzena za splnění ostatních zákonných podmínek).

44. Prvním žalobním bodem bylo nedodržení § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501 spočívající v nedostatečném odstupu sporné stavby od objektu bydlení čp. X ve vlastnictví žalobkyně. Výjimka z ustanovené § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501 byla však pravomocně povolena rozhodnutím Magistrátem města Karlovy Vary, úřadem územního plánování a stavebním úřadem, čj. 7562/SÚ/17 ze dne 27. 6. 2017, již žalobkyně nenapadla včasným odvoláním. Tento žalobní bod tudíž směřuje proti povolené výjimce, proti níž žalobkyně ve správním řízení řádně nebrojila, a proto jde o námitku nepřipustnou, mívající rozsah soudního přezkumu. Soud se z tohoto důvodu nezabýval ani související námitkou, že žalobkyni nebylo po vydání rozhodnutí o povolení výjimky (dne 2. 7. 2018) umožněno nahlédnout do spisové dokumentace. Obiter dictum soud uvádí, že následná (po právní moci rozhodnutí o povolení výjimky) hypotetická nemožnost nahlédnout do správního spisu nemohla způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Poukázala-li žalobkyně na to, že tuto námitku žalovaný v napadeném rozhodnutí pominul, uvádí soud jednak, že žalobkyně pominula a nebrojila žalobou proti vypořádání této odvolací námítky č. 1 žalovaným na str. 6 napadeného rozhodnutí, a dále nevypořádání námítky nemohlo vzhledem k její nepřipustnosti vést k nezákonnosti napadeného rozhodnutí.
45. Druhým žalobním bodem bylo nedodržení § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501 spočívající v pominutí terénu, kde jsou sporná stavba a objekt bydlení čp. X. ve vlastnictví žalobkyně umístěny. Výjimka z ustanovené § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501 byla však pravomocně povolena rozhodnutím Magistrátem města Karlovy Vary, úřadem územního plánování a stavebním úřadem, čj. 7562/SÚ/17 ze dne 27. 6. 2017, již žalobkyně nenapadla včasným odvoláním. Tento žalobní bod tudíž směřuje proti povolené výjimce, proti níž žalobkyně ve správním řízení řádně nebrojila, a proto jde o námitku nepřipustnou, mívající rozsah soudního přezkumu. Poukázala-li žalobkyně na to, že tuto námitku žalovaný v napadeném rozhodnutí pominul, uvádí soud jednak, že žalobkyně pominula a nebrojila žalobou proti vypořádání této odvolací námítky č. 2 žalovaným na str. 6 napadeného rozhodnutí, a dále nevypořádání námítky nemohlo vzhledem k její nepřipustnosti vést k nezákonnosti napadeného rozhodnutí.
46. Třetím žalobním bodem bylo neprokázání dosažení účelu sledovaného ustanovením § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501. Soud konstatuje, že § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501 stanoví, že vzájemné odstupy staveb musí splňovat požadavky urbanistické, architektonické, životního prostředí, hygienické, veterinární, ochrany povrchových a podzemních vod, státní památkové péče, požární ochrany, bezpečnosti, civilní ochrany, prevence závažných havárií, požadavky na denní osvětlení a oslunění a na zachování kvality prostředí, dále umožňovat údržbu staveb a užívání prostoru mezi stavbami pro technická či jiná vybavení a činnosti, například technickou infrastrukturu. Namítla-li žalobkyně výslovně, že tuto námitku žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal, jde o námitku nedůvodnou, protože žalobkyně pominula a nebrojila žalobou proti vypořádání této odvolací námítky č. 3 žalovaným na str. 6 napadeného rozhodnutí. Dále soud uvádí, že smyslem účastenství žalobkyně v předmětném společném územním a stavebním řízení je ochrana jejích

vlastnických nebo jiných věcných práv (viz § 85 odst. 2 písm. b) a ust. § 109 písm. e) stavebního zákona). Z ust. § 94a odst. 2 ve spojení s ust. § 89 a ust. § 114 odst. 1 stavebního zákona plyne, že žalobkyně mohla jako účastnice společného územního a stavebního řízení uplatňovat námitky proti sporné stavbě v rozsahu, v jakém je přímo dotčeno její vlastnické nebo jiné věcné právo. Obdobně ve správním soudnictví se pak žalobkyně může domáhat ochrany svých veřejných subjektivních práv podle § 2 s. ř. s. Žalobkyně tedy byla oprávněna namítat nedodržení právních předpisů, pokud by tím mohla být přímo dotčena na svých právech. Žalobkyně však netvrdila, že by výše tvrzenými nedostatky (nedodržení § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501) byla dotčena na svých právech. Společné územní a stavební řízení bylo v rozhodné době koncipováno tak, že účastníkům umožňovalo brojit proti stavebnímu záměru v rozsahu, v jakém byli přímo dotčeni na svých věcných právech. Na stejném principu je vybudováno i soudní řízení správní, když žalobkyně je oprávněna tvrdit pouze dotčení na svých veřejných subjektivních právech, nikoliv dotčení veřejného zájmu či nelegalitu správního rozhodnutí, aniž by tvrdila dotčení své právní sféry. Námitky žalobkyně stran nepřijatelnosti stavby z výše uvedených důvodů jsou tedy nedůvodné i proto, že žalobkyně prostřednictvím jich napadá pouze nezákonnost napadeného rozhodnutí, aniž by však tvrdila jakékoli konkrétní dotčení na svých právech.

47. Čtvrtým, pátým, osmým, dvanáctým, dvacátým, dvaadvacátým, třiadvacátým a pětadvacátým žalobním bodem bylo nepřipustné řízení o povolení výjimky dle § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501, dále pominutí otázky, zda plocha pro stavbu neumožňuje jiné řešení tak, aby povolení výjimky nebylo nutné, dále rozpor povolené výjimky s požadavky na bezpečnost, dále povolení výjimky v nepřipustném rozsahu, dále nedostatečné odůvodnění žádosti o výjimku, dále nedostatečné odůvodnění povolení výjimky, rozpor povolené výjimky s § 169 odst. 2 stavebního zákona a dále nedůvodné povolení výjimky. Jak bylo výše opakovaně uvedeno, výjimka z ustanovené § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501 byla však pravomocně povolena rozhodnutím Magistrátem města Karlovy Vary, úřadem územního plánování a stavebním úřadem, čj. 7562/SÚ/17 ze dne 27. 6. 2017, již žalobkyně nenapadla včasným odvoláním. Všechny uvedené žalobní body tudíž směřují proti povolené výjimce, proti níž žalobkyně ve správním řízení řádně nebrojila, a proto jde o námitku nepřipustnou, míjící rozsah soudního přezkumu. Namítla-li žalobkyně v žalobním bodě ř. 4, 5, 8, a 12 výslovně, že tyto námitky žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal, uvádí soud jednak, že žalobkyně pominula a nebrojila žalobou proti vypořádání těchto odvolacích námitek č. 4, 5, 8 a 12 žalovaným na str. 6 napadeného rozhodnutí a dále nevypořádání námitek nemohlo vzhledem k jejich nepřipustnosti vést k nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Namítla-li žalobkyně v žalobním bodě č. 20, 22 a 23 výslovně, že tyto námitky žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal, uvádí soud jednak, že žalobkyně pominula a nebrojila žalobou proti vypořádání těchto odvolacích námitek č. 20, 22 a 23 žalovaným na str. 12 a 13 napadeného rozhodnutí, a dále nevypořádání těchto námitek nemohlo vzhledem k jejich nepřipustnosti vést k nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Žalobní bod č. 25 žalobkyně odůvodnila tím, že námitku nedůvodnosti výjimky žalovaný vypořádal v napadeném rozhodnutí sice tak, že se jí nebude zabývat, protože jde o námitku proti pravomocně povolené výjimce, avšak takové zdůvodnění je nepřezkoumatelné. Soud této námitce nepřisvědčuje, protože žalobkyní citované odůvodnění vypořádání této odvolací námitek č. 25 na str. 12 a 13 napadeného rozhodnutí je srozumitelné a přezkoumatelné – důvod, proč neměl žalovaný námitku žalobkyně za důvodnou, je vyjádřil jasně a pochopitelně. Soud dodává, že námitka žalobkyně je

nedůvodná i z důvodu, že jde o námitku z podstaty nepřípustnou, protože absentuje tvrzení o konkrétním dotčení na věcných právech žalobkyně.

48. Šestáým a sedmým žalobním bodem bylo účelové zřízení věcného břemene chůze a jízdy a nepravdivost tvrzení stavebníka o existenci energetických sítí na pozemku se stavbou, to vše v řízení o povolení výjimky. Tyto námitky žalobkyně odůvodnila tím, že se správní orgány se těmito odvolacími námitkami žalobkyně vůbec nezabývaly a bez odůvodnění neprovedly žalobkyní navržené důkazy (výpis z katastru, darovací smlouva o zřízení věcného břemene, sdělení o existenci sítě ČEZ). Námitky jsou nedůvodné, protože výjimka z ustanovené § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501 byla pravomocně povolena rozhodnutím Magistrátem města Karlovy Vary, úřadem územního plánování a stavebním úřadem, čj. 7562/SÚ/17 ze dne 27. 6. 2017, již žalobkyně nenapadla včasným odvoláním. Všechny uvedené žalobní body tudíž směřují proti povolené výjimce, proti níž žalobkyně ve správním řízení řádně nebrojila, a proto jde o námitku nepřípustnou, mívající rozsah soudního přezkumu. Namítla-li žalobkyně v žalobním bodě ř. 6 a 7 výslovně, že tyto námitky žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal, uvádí soud jednak, že žalobkyně pominula a nebrojila žalobou proti vypořádání těchto odvolacích námitek č. 6 a 7 žalovaným na str. 6 napadeného rozhodnutí, a dále nevypořádání námitek nemohlo vzhledem k jejich nepřípustnosti vést k nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Soud dodává, že podle ustálené judikatury (například usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 5 Afs 16/2003-56) tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně z hlediska soudního přezkumu jeden celek, a proto soud přihlížel i k odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, nejen k odůvodnění napadeného rozhodnutí: Na str. 47, 66 a 81 prvoinstančního rozhodnutí stavební úřad k těmto dvěma námitkám žalobkyně č. 6 a 7 uvedl, že jelikož se námitky týkají pravomocně povolené výjimky, nemusí se jimi zabývat, a dodal, že hodnocení důvodu zřízení věcného břemene mu nepřísluší a že podle sdělení ČEZ čj. 0100932131 ze dne 25. 5. 2018 a čj. 0101122602 ze dne 3. 6. 2019 dojde ke střetu s podzemní sítí NN. Na str. 81 prvoinstančního rozhodnutí stavební úřad vypořádal výše popsané důkazní návrhy žalobkyně tak, že výpis z katastru a darovací smlouva se netýkají předmětu řízení, protože se týkají pravomocně povolené výjimky, a že ze sdělení ČEZ existence sítí na pozemku vyplývá. Žalobní body, že se těmito námitkami správní orgány vůbec nezabývaly a bez odůvodnění navržené důkazy neprovedly, jsou proto neopodstatněné. Soud dodává, že námitky žalobkyně jsou nedůvodné i z důvodu, že jde o námitky z podstaty nepřípustné, protože absentuje tvrzení o konkrétním dotčení na věcných právech žalobkyně.
49. Devátým, desátým a třicátým žalobním bodem bylo snížení pohody bydlení výjimkou povolenou odstupovou vzdáleností, kterou se správní orgány přes námitky žalobkyně vůbec nezabývaly a jež nebyla v řízení o výjimce posuzována, a absence studie oslunění stavbou stavebníka. Žalobkyně namítala, že žalovaný tyto námitky žalobkyně v napadeném rozhodnutí pominul. Současně žalobkyně uvedla, že studie oslunění nemá náležitosti normy ČSN 734301 a že jde o vliv stavby na oslunění domu žalobkyně. Soud znovu konstatuje, že výjimka z ustanovené § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501 byla pravomocně povolena rozhodnutím Magistrátem města Karlovy Vary, úřadem územního plánování a stavebním úřadem, čj. 7562/SÚ/17 ze dne 27. 6. 2017, již žalobkyně nenapadla včasným odvoláním. Všechny uvedené žalobní body tudíž směřují proti povolené výjimce, proti níž žalobkyně ve správním řízení řádně nebrojila, a proto jde o námitky nepřípustné, mívající rozsah soudního přezkumu. Soud dodává, že žalobkyní namítané skutečnosti byly

předmětem řízení o výjimce dle § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501 dle výslovného obsahu tohoto zákonného ustanovení, podle něhož vzájemné odstupy staveb musí splňovat mj. požadavky na denní osvětlení a oslunění a na zachování kvality prostředí. V rozhodnutí o povolení výjimky se osluněním stavební úřad zabýval a uvedl zde, že „*Stávající RD č.p.X. svou výškou výrazně převyšuje navrhovanou novostavbu RD na parcele č. X. Je tak zřejmé, že po realizaci navrhovaného RD budou splněny požadavky na denní osvětlení a oslunění pro obytnou místnost (kuchyň) v 1. patře domu č.p.X. s jedním oknem situovaným v jeho jižní stěně. Tato uvedená místnost má ještě další dvě okna ve východní stěně domu. Naopak v severní stěně navrhovaného RD na p.č.X. okna obytných místností situována nejsou, čímž nebude dotčeno soukromí obyvatel domu č.p. X. Poznámka: Majitelé domu č.p. X. vybudovali bez stavebního povolení francouzské okno v severní štítové stěně ve vzdálenosti 4,7 m od štítové stěny sousedního bytového domu č.p. X. , který má v této stěně též okno obytné místnosti. Nelegální stavbou jsou porušována práva majitelů pozemku parc.č. X. v k.ú. D., obec K. V.*“ Námítka, že osluněním a studií oslunění správní orgány přes námitky žalobkyně vůbec nezabývaly, je lichá – např. na str. 11 napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že „*V rámci řešení této námítky shledal odvolací správní orgán rozpor s ČSN 73 4301, kdy modelová situace zastínění nebyla zpracována ke dni 1. 3., tak jak vyplývá z uvedené normy. Tento rozpor byl napraven tím, že byla dne 12. 2. 2019 doplněna studie posouzení vlivu novostavby rodinného domu na parcele č. X. v k.ú. D. na sousední dům č.p. X. z hlediska oslunění zpracovaná Ing. J. D. V závěru této studie je uvedeno, že navržené umístění novostavby rodinného domu na p.č. X., k.ú. D. je z hlediska zastínění sousedního domu č.p. X. vyhovující. I přesto, že se s touto studií odvolatelka V. D. prokazatelně seznámila (v protokolu ze dne 3. 4. 2019 je uvedeno, že bylo provedeno ofocení doplnění oslunění), a v této studii je jednoznačně uvedeno, že je zpracována k 1. 3., je pod bodem 17.1. odvolání uvedeno mimo jiné, že studie nebyla zpracována v souladu se zákonem k 1. březnu. Odvolací správní orgán považuje doplněnou studii za dostatečnou dle požadavků, které uvedl v právním názoru ve svém rozhodnutí č.j. 1185/SÚ/18-5 ze dne 11. 1. 2019 a námitku č. 17 za dostatečně vypořádanou.*“ Není tedy pravdou, že by se vlivem povolené výjimky ve vztahu k odstupu staveb na pohodu bydlení žalobkyně spočívající v oslunění správní orgány nezabývaly, nicméně zabývaly se jím v řízení o povolení výjimky, kam takové posouzení spadá. Není pravdou, že by správní orgány nevycházely ze studie oslunění. V tomto směru současná rozporná žalobní námitka, že absentující studie nemá náležitosti normy ČSN 734301, byla vyvrácena citovaným odůvodněním napadeného rozhodnutí, kde žalovaný uvedl, proč je námitka rozpořem s normou lichá. Namítla-li žalobkyně výslovně, že tyto námitky žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal, uvádí soud jednak, že žalobkyně pominula a nebrojila žalobou proti vypořádání těchto odvolacích námitek č. 9, 10 a 30 žalovaným na str. 6 a 14 napadeného rozhodnutí, a dále nevypořádání námítka nemohlo vzhledem k její nepřipustnosti vést k nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Soud dodává, že námitka žalobkyně je nedůvodná i z důvodu, že jde o námitku z podstaty nepřipustnou, protože absentuje tvrzení o konkrétním dotčení na věcných právech žalobkyně.

50. Třináctým žalobním bodem byl rozpor s územně plánovací dokumentací, kdy stavebník cílil k maximálnímu využití svého pozemku bez ohledu na práva vlastníků sousedních pozemků, přičemž žalovaný tuto námitku vypořádal nepřezkoumatelně odkazem na své předchozí zrušovací rozhodnutí ze dne 20. 8. 2018. Soud zjistil, že na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí žalovaný výslovně k této odvolací námitce č. 13 uvedl, že „*Touto námitkou se odvolací správní orgán také již zabýval v rámci odvolání proti rozhodnutí č.j. 9981/SÚ/18 ze*

dne 20. 8. 2018 (dále jen „v rámci minulého odvolání“). V napadeném rozhodnutí k tomuto stavební úřad uvedl: Umístění plánovaného RD je takové, aby co nejhospodárněji a smysluplně bylo využito plochy mezi současnými RD a svahem podepírajícím chodník v ul. H. a stávajícím vjezdem na pozemek plánovaného RD. Pro využití území je především předmětný územní plán, v tomto případě platný Územní plán města Karlovy Vary, který řeší základní koncepci rozvoje území a dle výše uvedeného je přípustné v tomto území předmětnou stavbu umístit. Dle obecně závazné vyhlášky města Karlovy Vary č. 1/2000, o závazných částech územního plánu města Karlovy Vary, se změnami a doplňky vyplývajících z obecně závazných vyhlášek č. 1/2004 a č. 13/2006 se dle článku 35 této vyhlášky jedná o stabilizované smíšené území městské (Sm), které je dle článku č. 12 této vyhlášky určeno pro lázeňství a bydlení a v tomto území je přípustné umísťovat obytné domy. Pro stabilizovaná území neplatí Limity prostorového využití, které jsou uvedeny v čl. 41a zmiňované vyhlášky. Na základě výše uvedeného správní orgán konstatuje, že umísťovaná nová stavba rodinného domu na pozemku parc. č. X. v k.ú. D. splňuje limity prostorového využití daného území a nepovede ke zhoršení kvality prostředí a hodnoty území. Námitka je podobná s námitkou č. 18. a č. 33. Uvažovaná stavba RD je v souladu s územně plánovací dokumentací - s platným Územním plánem města Karlovy Vary. Stavební úřad by zamítl žádost o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení na předmětnou stavbu a též žádost o povolení výjimky z obecných technických požadavků na výstavbu, pokud by stavba nebyla v souladu s územně plánovací dokumentací a též s ohledem na práva vlastníků sousedních pozemků -tj. manželů D., p. č. X., p. č. X. a p. č. X. Uvažovaná stavba RD je v souladu s územně plánovací dokumentací - s platným Územním plánem města Karlovy Vary a Obecně závaznou vyhláškou města Karlovy Vary č. 1/2000, o závazných částech územního plánu města Karlovy Vary, se změnami a doplňky vyplývajících z obecně závazných vyhlášek města Karlovy Vary č. 1/2004 a č. 13/2006. Uvedené vypořádání námítky uplatněné pod pořadovým č. 13 bylo v rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje, odboru stavební úřad, č.j. 1185/SÚ/18-5 ze dne 11.1.2019 jako zcela dostačující, s tím, že na podporu uvedených závěrů o souladu s územně plánovací dokumentací lze použít vyjádření č.j. 6394/SÚ/17 ze dne 7.6.2017. K výše uvedenému odvolací správní orgán uvádí, že odůvodnění stavebního úřadu uvedené výše je zcela dostačující a jednoznačně jsou v něm uvedeny důvody, proč je navrhovaná stavba v souladu s územně plánovací dokumentací. To, zda stavební úřad posuzuje ve vypořádání se s danou námitkou i hospodárnost a smysluplnost využití plochy, nemá na způsob vypořádání námítky vliv a jistě toto není nezákonný postup. Odvolací správní orgán považuje tuto námitku za řádně vypořádanou.“ Žalobní námitka je nedůvodná, protože v popsané pasáži napadeného rozhodnutí žalovaný vysvětlil, proč stavba není v rozporu s územně plánovací dokumentací, aniž by žalobkyně v žalobě uvedla, v čemž jsou jasné závěry žalovaného nesprávné. Soud dodává, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí nezpůsobuje, jak se žalobkyně domnívá, odkaz na jiné rozhodnutí vydané ve věci účastníků, které je účastníkům známe, neboť není smyslem opakovat argumentaci, jež byla již účastníkům jednou sdělena. V posuzované věci však ani žalovaný neskončil tím, že by na jiné rozhodnutí odkázal, nýbrž citoval pasáže rozhodnutí, na něž odkázal. V takovém postupu soud nic vadného neshledal. Soud dodává, že námitka žalobkyně je nedůvodná i z důvodu, že jde o námitku z podstaty nepřipustnou, protože absentuje tvrzení o konkrétním dotčení na věcných právech žalobkyně.

51. Čtrnáctým a patnáctým žalobním bodem byl neprokázaný soulad odstupů staveb dle § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501 s urbanistickými a architektonickými požadavky, dále požadavky životního prostředí, hygienické, veterinární, ochrany povrchových a podzemních vod,

státní památkové péče, požární ochrany, bezpečnosti, civilní ochrany, prevence závažných havárií, požadavky na denní osvětlení a oslunění a na zachování kvality prostředí, přičemž tyto odvolací námitky podle žalobkyně žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal nepřezkoumatelným odkazem na předchozí rozhodnutí. Soud ověřil, že tyto odvolací námitky č. 14 a 15 vypořádal žalovaný na str. 7 až 9 a 12 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný odkázal na své předchozí zrušovací rozhodnutí, soulad stavby s územně plánovací dokumentací, aproboval vypořádání totožné námitky stavebním úřadem. Jakkoli žalovaný v napadeném rozhodnutí obě žalobní námitky konkrétně vypořádal, jasně uvedl, proč je má za nedůvodné, z čeho vycházel a k jakým závěrům došel, žalobkyně v žalobě neuvedla, v čemž jsou podle ní závěry žalovaného nesprávné a nijak s nimi nepolemizovala. Soud znovu uvádí i k této žalobní námitce, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí nezpůsobuje, jak se žalobkyně domnívá, odkaz na jiné rozhodnutí vydané ve věci účastníků, které je účastníkům známe, neboť není smyslem opakovat argumentaci, jež byla již účastníkům jednou sdělena, kdy však žalovaný se ve svém rozhodnutí nespokojil s odkazem na jiné, účastníkům známe, rozhodnutí, ale důvody, proč měl námitky žalobkyně za neopodstatněné, logicky vysvětlil. Soud dodává, že námitka žalobkyně je nedůvodná i z důvodu, že jde o námitku z podstaty nepřípustnou, protože absentuje tvrzení o konkrétním dotčení na věcných právech žalobkyně.

52. Šestnáctým žalobním bodem byla nepřijatelnost stavby na hranici vnitřního území lázeňského místa z hlediska požadavků na životní prostředí spočívající v koncentraci zplodin z automobilů a v hluku při provádění stavby, přičemž tuto odvolací námitku podle žalobkyně žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal nepřezkoumatelným odkazem na předchozí rozhodnutí. Soud ověřil, že tuto odvolací námitku č. 16 vypořádal žalovaný na str. 9 a 10 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný odkázal na své předchozí rozhodnutí, aproboval závěry prvostupňového orgánu a dodal, že přípustnými nejsou námitky účastníka v roli obecného dohlížitele nad zákonností. V prvoinstančním rozhodnutí na str. 67 až 70 stavební úřad uvedl s odkazem na stanoviska dotčených orgánů založená ve spisu (Magistrátu města Karlovy Vary, odboru životního prostředí, hasičského záchranného sboru, krajské hygienické stanice, ministerstva zdravotnictví), územně plánovací dokumentaci a rozsah přípustných námitek účastníků řízení, že stavba jako jednoduchý nepodsklepený rodinný dům s garáží splňuje právní předpisy, vyhovuje územnímu plánu i stanoviskům dotčených orgánů a neohrožuje životní prostředí - pokud jde o provádění stavby, je stavebník povinen dle závazného stanoviska nepřekračovat limit hladinu hluku. Jakkoli žalovaný v napadeném rozhodnutí a prvostupňový orgán v prvoinstančním rozhodnutí žalobní námitku konkrétně vypořádaly, jasně uvedly, proč ji mají za nedůvodnou, z čeho vycházely a k jakým závěrům došly, žalobkyně v žalobě neuvedla, v čemž jsou podle ní závěry správních orgánů nesprávné a nijak s nimi nepolemizovala. Soud znovu uvádí i k této žalobní námitce, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí nezpůsobuje, jak se žalobkyně domnívá, odkaz na jiné rozhodnutí vydané ve věci účastníků, které je účastníkům známe, neboť není smyslem opakovat argumentaci, jež byla již účastníkům jednou sdělena, kdy však žalovaný se ve svém rozhodnutí nespokojil s odkazem na jiné, účastníkům známe, rozhodnutí, ale důvody, proč měl námitky žalobkyně za neopodstatněné, vysvětlil a aproboval vypořádání námitky v prvoinstančním rozhodnutí. Soud dodává, že námitka žalobkyně je nedůvodná i z důvodu, že jde o námitku z podstaty nepřípustnou, protože absentuje tvrzení o konkrétním dotčení na věcných právech žalobkyně.

53. Sedmnáctým žalobním bodem byla nepřijatelnost stavby z hlediska hygienických požadavků spočívající v absenci stanoviska krajské hygienické stanice k oslunění staveb v důsledku jejich odstupu a ke hluku při provozu stavby a dále v absenci stanoviska vodoprávního úřadu k vlivu stavby na podloží a spodní vody, přičemž tuto odvolací námitku podle žalobkyně žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal nepřezkoumatelným odkazem na předchozí rozhodnutí. Soud zjistil ze str. 10 a 11 napadeného rozhodnutí, že žalovaný tuto odvolací námitku č. 17 vypořádal odkazem na své předchozí rozhodnutí a vysvětlil, že zajištěná studie oslunění vyhovuje právním předpisům. Na str. 70 a 71 prvostupňový orgán s odkazem na limity námitek účastníků řízení uvedl, že hluková námitka je vypořádána souhlasným stanoviskem krajské hygienické stanice, hluk při realizaci stavby závazným stanoviskem ministerstva zdravotnictví, jediný teoretický zdroj hluku (tepelné čerpadlo) je též řešen závazným stanoviskem krajské hygienické stanice a vliv na vodní poměry byl vyřešen vyjádřením vodoprávního úřadu. Soud shrnuje, že jakkoli žalovaný v napadeném rozhodnutí a prvostupňový orgán v prvoinstančním rozhodnutí žalobní námitku konkrétně vypořádaly, jasné uvedly, proč ji mají za nedůvodnou, z čeho vycházely a k jakým závěrům došly, žalobkyně v žalobě neuvedla, v čemž jsou podle ní závěry správních orgánů nesprávné a nijak s nimi nepolemizovala. Soud znovu uvádí i k této žalobní námitce, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí nezpůsobuje, jak se žalobkyně domnívá, odkaz na jiné rozhodnutí vydané ve věci účastníků, které je účastníkům známé, neboť není smyslem opakovat argumentaci, jež byla již účastníkům jednou sdělena, kdy však žalovaný se ve svém rozhodnutí nespokojil s odkazem na jiné, účastníkům známé, rozhodnutí, ale důvody, proč měl námitky žalobkyně za neopodstatněné, vysvětlil a aproboval vypořádání námitek v prvoinstančním rozhodnutí. Soud dodává, že námitka žalobkyně je nedůvodná i z důvodu, že jde o námitku z podstaty nepřijatelnou, protože absentuje tvrzení o konkrétním dotčení na věcných právech žalobkyně. Pokud jde o námitky žalobkyně ke studii oslunění, odkazuje soud na bod 49 odůvodnění tohoto rozsudku.
54. Osmnáctým a třiatřicátým žalobním bodem byla nepřijatelnost stavby z hlediska požadavků územního plánu, protože na pozemku stavebníka vylučuje umístit rodinné bydlení, které není obytným domem, nýbrž obytnou budovou, přičemž tyto odvolací námitky podle žalobkyně žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal nepřezkoumatelným odkazem na předchozí rozhodnutí. Soud zjistil, že žalovaný na str. 11 a 16 napadeného rozhodnutí tyto odvolací námitky č. 18 a 33 vypořádal odkazem na své předchozí rozhodnutí a aprobační vypořádání námitek v prvostupňovém rozhodnutí. Prvostupňový orgán na str. 71 a 74 - 76 prvoinstančního rozhodnutí podrobně a logicky vysvětlil, že soulad stavby s územním plánem prokazuje i vyjádření úřadu územního plánování a stavebního úřadu Magistrátu města Karlovy Vary ze dne 7. 6. 2017 a doplnil, že územní plán dovoluje na pozemku umisťovat obytné domy, kdy tato kategorie zahrnuje vedle domů bytových i rodinné domy, přičemž jde o stavby určené k bydlení, proto je stavba rodinného domu stavebníka na polyfunkčním území smíšeném městském podle územního plánu přípustná. Soud konstatuje, že jakkoli žalovaný v napadeném rozhodnutí a prvostupňový orgán v prvoinstančním rozhodnutí žalobní námitky konkrétně vypořádaly, jasné uvedly, proč ji mají za nedůvodnou, z čeho vycházely a k jakým závěrům došly, žalobkyně v žalobě neuvedla, v čemž jsou podle ní závěry správních orgánů nesprávné a nijak s nimi nepolemizovala. Soud se s popsáním posouzení správními orgány ztotožňuje. Soud znovu uvádí i k těmto žalobním námitkám, že

nepřezkoumatelnost rozhodnutí nezpůsobuje, jak se žalobkyně domnívá, odkaz na jiné rozhodnutí vydané ve věci účastníků, které je účastníkům známé, neboť není smyslem opakovat argumentaci, jež byla již účastníkům jednou sdělena, kdy žalovaný aproboval vypořádání námitek v prvoinstančním rozhodnutí. Soud dodává, že námitky žalobkyně jsou nedůvodné i z důvodu, že jde o námitky z podstaty nepřípustnou, protože absentuje tvrzení o konkrétním dotčení na věcných právech žalobkyně.

55. Předmětem devatenácté žalobní námitky byla nepřijatelnost stavby z hlediska zkrácené odstupové vzdálenosti s negativním vlivem na požární ochranu. Soud ověřil, že tuto odvolací námitku č. 19 vypořádal žalovaný na str. 11 a 12 napadeného rozhodnutí, kde aproboval prvostupňové vypořádání této námitky a výslovně uvedl, že Hasičský záchranný sbor Karlovarského kraje vydal souhlasné závazné stanovisko dne 12. 7. 2016 pod č.j. HSKV-2179-2/2016, které je součástí PD pro stavební povolení, aniž měl připomínky ke vzájemným odstupovým vzdálenostem. Dále odkázal na projektovou dokumentaci stavby, podle níž se v požárně nebezpečném prostoru, vymezeném odstupovými vzdálenostmi, nenachází žádný jiný objekt - požárně nebezpečný prostor leží pouze na pozemcích stavebníka a nezasahuje na cizí pozemky, kdy kvůli eliminaci požárně nebezpečného prostoru bude okno stavby ve schodišti s atestovanou odolností EW 15DP3. Žalovaný tedy v napadeném rozhodnutí žalobní námitku konkrétně vypořádal, jasně uvedl, proč ji má za nedůvodnou, z čeho vycházel a k jakým závěrům došel, a přesto žalobkyně v žalobě uvedla, že námitka vypořádána nebyla, aniž uvedla, v čemž jsou podle ní závěry žalovaného nesprávné a nijak s nimi nepolemizovala. Soud znovu uvádí i k této žalobní námitce, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí nezpůsobuje, jak se žalobkyně domnívá, odkaz na jiné rozhodnutí vydané ve věci účastníků, které je účastníkům známé, neboť není smyslem opakovat argumentaci, jež byla již účastníkům jednou sdělena, kdy však žalovaný se ve svém rozhodnutí nespokojil s odkazem na jiné, účastníkům známé, rozhodnutí, ale důvody, proč měl námitku žalobkyně za neopodstatněnou, logicky vysvětlil. Soud dodává, že námitka žalobkyně je nedůvodná i z důvodu, že jde o námitku z podstaty nepřípustnou, protože jde o řešení odstupů, které byly pravomocně vyřešeny v řízení o výjimce dle § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501.
56. V jednadvacáté námitce žalobkyně namítla, že stavba neoprávněně zasahuje do jejího vlastnického práva k jejímu sousednímu bytovému domu, narušuje její soukromí, snižuje kvalitu prostředí a zdravotní rizika, kdy stavbou bude narušena pohoda bydlení žalobkyně, přičemž konkrétně se žalobkyně odvolala na snížení kvality prostředí v důsledku povolené výjimky. Žalobkyně namítla, že žalovaný se s touto námitkou nijak nevypořádal. Soud zjistil, že na str. 12 a 13 tuto žalobní námitku žalovaný vypořádal tak, že se námitka týká pravomocně povolené výjimky dle § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501 a žalovaný se jí proto nezabýval. S tímto vypořádáním námitky se soud ztotožňuje a považuje jej za dostatečné. Pokud žalobní bod směřoval proti povolené výjimce, proti níž žalobkyně ve správním řízení řádně nebrojila, nešlo o námitku přípustnou. Namítla-li žalobkyně, že tuto námitku žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal, pominula vypořádání na str. 12 a 13 napadeného rozhodnutí, proti němuž žalobou nikterak nebrojila. Soud dodává, že námitka žalobkyně je nedůvodná i z důvodu, že jde o námitku z podstaty nepřípustnou, protože absentuje tvrzení o konkrétním dotčení na věcných právech žalobkyně.
57. Čtyřiadvacátou námitkou žalobkyně bylo, že stavební úřad nezákonně vyřídil námitku č. 4 žalobkyně v podání ze dne 24. 5. 2017 sdělením, že žalobkyně nepředložila důkaz o

ohrožení bezpečnosti, ochrany zdraví a života osob a sousedních pozemků nebo staveb. Žalobkyně považovala za nedostatečné vypořádání této dovolací námitky žalovaným, který námitku odmítl, protože se vztahovala k povolené výjimce. Soud zjistil, že na str. 12 a 13 tuto žalobní námitku žalovaný vypořádal tak, že se námitka týká pravomocně povolené výjimky dle § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501 a žalovaný se jí proto nezabýval. Přezkumnou činnost soudu neulehčilo, že žalobkyně v žalobě neuvedla, v jakém rozhodnutí měl stavební úřad námitku vytýkaným způsobem vyřídit. Soud však ze správního spisu zjistil, že šlo o námitku č. 4 žalobkyně doručenou stavebnímu úřadu dne 26. 5. 2017 v řízení o povolení výjimky a o rozhodnutí stavebního úřadu o povolení výjimky ze dne 27. 6. 2017, č. j. 7562/SÚ/17. Proto soud aprobejuje vypořádání této odvolací námitky č. 24 žalovaným a považuje jej za dostatečné. Pokud žalobní bod směřoval proti povolené výjimce, proti níž žalobkyně ve správním řízení řádně nebrojila, nešlo o námitku přípustnou. Namítla-li žalobkyně, že tuto námitku žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal řádně a odkázala na str. 12 a 13 napadeného rozhodnutí, věcně proti vypořádání této námitky žalovaným nikterak nebrojila. Soud dodává, že námitka žalobkyně je nedůvodná i z důvodu, že jde o námitku z podstaty nepřípustnou, protože absentuje tvrzení o konkrétním dotčení na věcných právech žalobkyně a vlivu na zákonnost napadeného rozhodnutí.

58. V šestadvacáté námitce žalobkyně uvedla, že stavebníkem předložená dokumentace není úplná, protože vjezd pro motorová vozidla na pozemek stavebníka nesplňuje normu ČSN 736101, neboť je plánován pod horizontem hlavní silnice, kde chybí rozhledové vzdálenosti. Žalobkyně namítla, že žalovaný námitku řádně nevypořádal. Soud z napadeného rozhodnutí zjistil (str. 13), že žalovaný odkázal při vypořádání této námitky na své předchozí rozhodnutí a uvedl, že *„[...]u každého nově budovaného pozemku se dokládá minimálně dodržení šíře vjezdu a oblouků, dodržení předepsané konstrukce, zpracování jednoduché dokumentace vjezdu, dodržení rozhledových trojúhelníků v projektové dokumentaci. Napojení pozemku se řídí zákonem č. 13/1997 Sb., pozemních komunikací, ve znění pozdějších předpisů, vyhláškou č. 104/1997 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích a normou ČSN 73 6110. Nový vjezd musí být součástí projektové dokumentace nového stavebního záměru a musí být projednán s dopravním inspektorátem. Vzhledem k tomu, že se jedná o stávající vjezd, jeho povolení není součástí řízení o umístění a povolení výše uvedené stavby.“* Prvoinstanční orgán na str. 72 prvostupňového rozhodnutí uvedl, že vjezd nebyl předmětem řízení, protože stavba bude na místní komunikaci stávajícím vjezdem. Takové vypořádání námitky považuje soud za zcela dostatečné, protože správní orgány žalobkyni vysvětlily, že jí sporovaný vjezd nebyl předmětem řízení. Namítla-li žalobkyně, že tuto námitku žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal řádně, pominula její vypořádání žalovaným na str. 13 napadeného rozhodnutí a str. 72 prvoinstančního rozhodnutí. Žalobkyně věcně proti vypořádání této námitky správními orgány nikterak nebrojila. Soud dodává, že námitka žalobkyně je nedůvodná i z důvodu, že jde o námitku z podstaty nepřípustnou, protože absentuje tvrzení o konkrétním dotčení na věcných právech žalobkyně.
59. Sedmadvacátou námitkou žalobkyně bylo, že žalovaný nevypořádal námitku žalobkyně, že stavební úřad ve svém rozhodnutí uvedl, že žalobkyni nenáleží pozice univerzálního dohlázele, tedy nechoval se k žalobkyni zdvořile. Soud z napadeného rozhodnutí (str. 13) zjistil, že žalovaný vysvětlil, že jde o označení užívané správními orgány i správními soudy a není nezdvořilé. Žalobní námitka není důvodná, protože jednak případně nezdvořilé

jednání správního orgánu nemůže být podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. vadou správního procesu, která by mohla způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí, a dále soud přisvědčuje, že formulace je pro správní orgány a správní soudy běžná a není nezdvorná (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 7 As 108/2010 – 71 ze dne 3. 3. 2011).

60. Předmětem osmadvacáté žalobní námitky bylo, že při povolení výjimky o odstupu mělo být přihlédnuto k tomu, že budova žalobkyně je bytovým domem, nikoli rodinným domem, a to dle § 2 vyhlášky č. 501 bez ohledu na opatření stavebního úřadu. Charakter své budovy navrhla žalobkyně ve správním řízení prokázat znaleckým posudkem ze dne 17. 5. 2017 a nabývacím titulem ze dne 12. 1. 1987, aniž byly tyto důkazy správními orgány provedeny nebo bylo jejich neprovedení odůvodněno. Podle žalobkyně lze bytový charakter její budovy prokázat listinami z archivu stavebního úřadu č. 52100030301 a 5210030302, které navrhla k důkazu. Žalobkyně namítla, že vypořádání této námitky žalovaným (pro řízení o povolení výjimky nebyl charakter budovy žalobkyně relevantní a aprobační závěru prvostupňového orgánu o charakteru budovy žalobkyně jako rodinného domu) je nedostatečné. Soud konstatuje, že námitka žalobkyně směřuje do pravomocně povolené výjimky odstupu staveb - pokud žalobní bod směřoval proti povolené výjimce, proti níž žalobkyně ve správním řízení řádně nebrojila, nešlo o námitku přípustnou. Obiter dictum soud dodává, že se ztotožňuje s posouzením, že otázka, zda je budova žalobkyně rodinným domem nebo bytovým domem, není pro posouzení výjimky podle § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501 právně významná, jelikož podle § 25 odst. 4 ve spojení s § 2 odst. 2 vyhlášky č. 501 je regulován jednotně odstup staveb pro bydlení, bez ohledu na to, zda jsou bytovým domem nebo rodinným domem. Námitka žalobkyně, že správní orgány neprovedly k důkazu znalecký posudek a nabývací titul, aniž jejich neprovedení odůvodnily, je vyvrácena na str. 80 prvostupňového rozhodnutí a na str. 24 napadeného rozhodnutí, kde správní orgány uvedly, že obě listiny posoudily a tyto neprokazují (irelevantní) tvrzení žalobkyně, že její budova je bytovým domem. Soud pro nadbytečnost neprováděl dokazování listinami z archivu stavebního úřadu č. 52100030301 a 5210030302, které žalobkyně navrhla k důkazu, protože tyto měly prokázat, že budova žalobkyně je bytovým domem, což byla z výše opakovaně vysvětlených důvodů skutečnost, která nemohla mít vliv na rozhodnutí soudu.
61. Devěťadvacátou námitkou byla skutečnost, že vyjádření Krajské hygienické stanice Karlovarského kraje ze dne 27. 6. 2017 postrádá stanovisko k oslunění. Žalobkyně namítala, že vypořádání námitky žalovanou (posouzení oslunění nepadá do kompetence hygienické stanice, ale stavebního úřadu, a námitka nebyla vznesena v řízení před stavebním úřadem) je nedostatečné. Z napadeného rozhodnutí soud (str. 14) zjistil, že žalovaný k této námitce uvedl, že námitku žalobkyně v řízení před stavebním úřadem nevznesla a že posouzení oslunění nepadá do kompetence KHS ale stavebního úřadu. Soud konstatuje, že námitka žalobkyně směřuje do pravomocně povolené výjimky odstupu staveb - pokud žalobní bod směřoval proti povolené výjimce, proti níž žalobkyně ve správním řízení řádně nebrojila, nešlo o námitku přípustnou. Dále soud konstatuje, že se nemůže jednat o námitku důvodnou, jelikož v žalobě absentuje tvrzení o konkrétním dotčení na věcných právech žalobkyně v důsledku namítané vady (absence posouzení oslunění orgánem hygieny). A konečně nedůvodnost námitky je osvědčena tím, že žalobkyně v žalobě nikterak nebrojí proti vypořádání této odvolací námitky č. 29 žalovaným v napadeném rozhodnutí – neuvádí, v čem je posouzení žalovaný nesprávné a proč. Směřuje-li žalobní námitka k nesrozumitelnosti napadeného rozhodnutí, pak podle

soudu je zřejmé z popsané pasáže napadeného rozhodnutí, že není nesrozumitelné, protože je seznatelné, proč měl žalovaný námitku za nedůvodnou.

62. V třicáté první námitce žalobkyně namítla, že vyjádření stavebního úřadu č.j. SÚ/6394/17/Vác ze dne 7. 6. 2017 o souladu stavby s územním plánem je nezákonné, protože na pozemek stavebníka nelze podle územního plánu umístit rodinný dům. Žalobkyně namítla, že tato její námitka nebyla žalovaným vypořádána. Soud konstatuje, že žalovaný na str. 14 až 16 napadeného rozhodnutí, kde aproboval vypořádání této námitky stavebním úřadem v prvoinstančním rozhodnutí. Soud konstatuje, že se nemůže jednat o námitku důvodnou, jelikož v žalobě absentuje tvrzení o konkrétním dotčení na věcných právech žalobkyně v důsledku namítané vady (nezákonné vyjádření stavebního úřadu). Nedůvodnost námitky je osvědčena tím, že žalobkyně v žalobě nikterak nebrojí proti vypořádání této odvolací námitky č. 31 žalovaným v napadeném rozhodnutí – neuvádí, v čem je posouzení žalovaný nesprávné a proč, kdy v žalobě uvádí pouze torzo vypořádání této námitky žalovaným v napadeném rozhodnutí. Směřuje-li žalobní námitka k nesrozumitelnosti napadeného rozhodnutí, pak podle soudu je z napadeného rozhodnutí, že není nesrozumitelné, protože je jasné, proč měl žalovaný námitku za nedůvodnou. Soud zde odkazuje i na výše uvedené posouzení žalobních námitek č. 18 a 33, které se týkají téhož.
63. Předmětem dvaatřicáté žalobní námitky byla existence emailové zprávy ze dne 20. 11. 2017 ve správním spisu, jež vyvrací nestrannost správních orgánů vůči stavebníkovi. Žalovaný vypořádal tuto odvolací námitku č. 32 na str. 16 napadeného rozhodnutí tak, že tato stížnost byla prošetřena vedoucí odvolacího správního orgánu v roce 2018, aniž byla stížnost shledána důvodnou. Soud konstatuje, že se nemůže jednat o námitku důvodnou, vedoucí k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí, protože v žalobě absentuje tvrzení o konkrétním dotčení na věcných právech žalobkyně v důsledku namítané vady úředního postupu. Nedůvodnost námitky je osvědčena tím, že žalobkyně v žalobě nikterak nebrojí proti vypořádání této odvolací námitky č. 31 žalovaným v napadeném rozhodnutí – neuvádí, v čem je posouzení žalovaný nesprávné a proč. Směřuje-li žalobní námitka k nesrozumitelnosti napadeného rozhodnutí, pak podle soudu je z napadeného rozhodnutí jasné, proč měl žalovaný námitku za nedůvodnou. Nebyla-li spokojena žalobkyně s vypořádáním své námitky, mohla žalobou konkrétně brojit proti konkrétnímu vypořádání odvolací námitky žalovaným a specifikovat, jaký konkrétní vliv měla vytýkaná vada na zákonnost napadeného rozhodnutí v rozsahu věcných práv žalobkyně, k tomu však žalobkyně nepřistoupila.
64. V čtyřiatřicáté námitce žalobkyně uvedla, že dne 11. 12. 2017 nebylo umožněno žalobkyni nahlédnout do spisu, čímž byla zkrácena její práva. Žalobkyně vytkla žalovanému, že tuto její námitku vůbec nevypořádal. Z napadeného rozhodnutí (str. 17 a 18) soud zjistil, že žalovaný k této námitce uvedl, že v době následné po vznesení námitky žalobkyni bylo vždy nahlédnout do správního spisu umožněno (dne 3. 4. 2019 a 3. 5. 2019). Soud konstatuje, že se nemůže jednat o námitku důvodnou, vedoucí k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí, protože v žalobě absentuje tvrzení o konkrétním dotčení na věcných právech žalobkyně v důsledku namítané procesní vady. Nedůvodnost námitky je osvědčena tím, že žalobkyně v žalobě nikterak nebrojí proti vypořádání této odvolací námitky č. 34 žalovaným v napadeném rozhodnutí – neuvádí, v čem je posouzení žalovaný nesprávné a proč. Směřuje-li žalobní námitka k nesrozumitelnosti napadeného rozhodnutí, pak podle soudu je z napadeného rozhodnutí jasné, proč měl žalovaný

námitku za nedůvodnou. Žalobní tvrzení, že žalovaný námitku pominul, je vyvráceno str. 17 a 18 napadeného rozhodnutí.

65. V žalobních námítkách č. 35 a 37 žalobkyně uvedla, že přestože jí dne 11. 12. 2017 nebylo umožněno nahlédnout do správního spisu, nevydal o tom stavební úřad usnesení, a dále že jí nebylo umožněno dne 2. 7. 2018 nahlédnout do správního spisu (projektové dokumentace), kdy žalovaný ani jednu z těchto dvou námitek nijak nevypořádal. Z napadeného rozhodnutí (str. 17 a 18) soud zjistil, že žalovaný k těmto odvolacím námítkám č. 35 a 37 uvedl, že v době následné po vznesení námítky žalobkyni bylo vždy nahlédnout do správního spisu umožněno (dne 3. 4. 2019 a 3. 5. 2019). Soud konstatuje, že se nemůže jednat o opodstatněné námitky, vedoucí k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí, protože v žalobě absentuje tvrzení o konkrétním dotčení na věcných právech žalobkyně v důsledku namítaných procesních vad. Nedůvodnost námitek je osvědčena tím, že žalobkyně v žalobě nikterak nebrotí proti vypořádání těchto odvolacích námitek č. 35 a 37 žalovaným v napadeném rozhodnutí – neuvádí, v čem je posouzení žalovaným nesprávné a proč. Směřují-li žalobní námitky k nesrozumitelnosti napadeného rozhodnutí, pak podle soudu je z napadeného rozhodnutí jasné, proč měl žalovaný námitky za nedůvodné. Žalobní tvrzení, že žalovaný námitky pominul, je vyvráceno str. 17 a 18 napadeného rozhodnutí. Soud na tomto místě uvádí (i k ostatním důkazním návrhům žalobkyně, které se týkaly listin založených ve správním spisu jako například znalecký posudek a nabývací titul /čl. 32 správního spisu/), že správní soud neprovádí důkaz obsahem správního spisu - viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2013, č. j. 1 As 119/2012-86. Soud tedy neprováděl dokazování protokolem o nahlížení do spisu dne 2. 7. 2018 tak, jak požadovala žalobkyně na str. 50 žaloby.
66. Šestatřícátou žalobní námitkou bylo, že žalobkyni nebylo řádně umožněno prostudovat si projektovou dokumentaci, kdy žalovaný tuto námitku vůbec nevypořádal. Obsah této žalobní námítky vede k závěru, že žalobkyně ji zkopírovala ze svého předchozího podání, jelikož v námitce se uvádí, že navrhuje, aby jí bylo umožněno pořídit opis projektové dokumentace tak, aby mohla sestavit své námitky podle § 114 odst. 1 stavebního zákona. Z napadeného rozhodnutí (str. 17 a 18) soud zjistil, že žalovaný k této odvolací námitce č. 36 uvedl, že žalobkyni nebylo v průběhu správního řízení znemožněno nahlédnout do správního spisu. Soud konstatuje, že se nemůže jednat o opodstatněnou námitku, vedoucí k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí, protože v žalobě absentuje tvrzení o konkrétním dotčení na věcných právech žalobkyně v důsledku namítané procesní vady. Nedůvodnost námítky je osvědčena tím, že žalobkyně v žalobě nikterak nebrotí proti vypořádání této odvolací námítky č. 36 žalovaným v napadeném rozhodnutí – neuvádí, v čem je posouzení žalovaným nesprávné a proč. Žalobní tvrzení, že žalovaný námitku pominul, je vyvráceno str. 17 a 18 napadeného rozhodnutí.
67. Osmatřícátou žalobní námitkou, uvedenou v odst. IV žaloby, bylo tvrzení, že žalobkyně v podání ze dne 20. 12. 2017 navrhla devět důkazů a v podání ze dne 4. 7. 2018 jeden důkaz, aniž je správní orgány provedly a jejich neprovedení odůvodnily. Nedůvodnost této žalobní námítky je dána už jen tím, že žalobkyně netvrdí, jak tato tvrzená procesní vada měla ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí a jak konkrétně se dotkla věcných práv žalobkyně. Obiter dictum soud konstatuje, že sporné důkazní návrhy stavební úřad řádně vypořádal – důkazní návrhy označené v žalobě v odst. IV pod pořadovými čísly 1 až 3 vypořádal stavební úřad na str. 81 prvoinstančního rozhodnutí, důkazní návrhy označené v žalobě v odst. IV pod pořadovými čísly 4 a 5 vypořádal stavební úřad na str. 80

prvoinstančního rozhodnutí, důkazní návrhy označené v žalobě v odst. IV pod pořadovými čísly 6 a 7 vypořádal stavební úřad na str. 82 prvoinstančního rozhodnutí, důkazní návrh označený v žalobě v odst. IV pod pořadovým číslem 9 vypořádal stavební úřad na str. 83 prvoinstančního rozhodnutí, přičemž důkazní návrh označený v žalobě v odst. IV pod pořadovým číslem 10 není důkazním návrhem, protože jde o součást správního spisu. Soud k tomu uvádí, že absence protokolu o provedení listinných důkazů mimo ústní jednání nemůže ani potenciálně ovlivnit zákonnost správního rozhodnutí v případě, že listina, kterou byl prováděn důkaz, je součástí správního spisu a správní orgán účastníku umožní se před vydáním rozhodnutí se spisem seznámit a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí postupem dle § 36 odst. 3 správního řádu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40, či bohatou argumentaci uvedenou v rozsudku ze dne 15. 11. 2017, č. j. 1 Afs 205/2017 – 65). Soud dodává, že pokud jde o důkazní návrh označený v žalobě v odst. IV pod pořadovým číslem 8 (ustanovit znalce za účelem zjištění, zda lze povolit výjimku dle § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501), soud nezkoumal, zda a jak tento důkazní návrh správní orgány vypořádaly, protože jednak námitka směřovala do pravomocně povolené výjimky odstupu staveb, proti níž žalobkyně ve správním řízení řádně nebrojila, a nemohlo tedy jít o námitku přípustnou, a dále jde o důkazní návrh z podstaty nedůvodný (znalec se nemůže vyjadřovat k právním otázkám) a konečně ani zde žalobkyně neuvedla, zda a jak ji údajná tvrzená procesní vada nevypořádaného důkazního návrhu poškodila na věcných právech a způsobila nezákonnost napadeného rozhodnutí.

68. Soud shrnuje, že žádnou z 38 žalobních námitek neshledal důvodnou.
69. Soud konstatuje, že osobu zúčastněnou na řízení ad 4) považoval za osobu zúčastněnou na řízení ve smyslu § 34 s. ř. s., protože dotazem u Katastrálního úřadu pro Karlovarský kraj, Katastrální pracoviště Karlovy Vary, ze dne 26. 10. 2020 ověřil, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí (16. 12. 2019) vlastnili nemovitosti sousedící se spornou stavbou stavebníka (zejména pozemek parc. č. X. s budovou čp. X.) společně žalobkyně s osobou zúčastněnou na řízení ad 4). Výlučným vlastníkem těchto nemovitostí se stala žalobkyně až zápisem v katastru nemovitostí provedeným dne 20. 12. 2019 s účinky ke dni 27. 11. 2019.
70. Osoba zúčastněná na řízení ad 4) předložila soudu k důkazu pracovní pomůcku pro stavební úřady, protokol ze dne 2. 9. 1899, zápis RÚIAN, svazek listin týkající se požadavku na změnu zápisu RÚIAN, výpis stavebního objektu včetně fotografií, platební výměry, odvolání ve věci domovní daně, povolení a plán změn z roku 1956, svazek listin k nájemním poměrům v domě, nabývací titul a dva znalecké posudky. Soud dokazování těmito listinami neprováděl a k listinám při svém rozhodnutí nepřihlížel, protože to nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti žaloby – týkaly se výlučně prokázání irelevantního tvrzení osoby zúčastněné na řízení, že budova čp. X. na pozemku parc. č. X. v k. ú. D. není rodinným domem, ale domem bytovým. Stejně soud postupoval i ve vztahu k urgenci ve věci odlišného stavebního řízení ze dne 19. 3. 2018, protože toto se nijak posuzované věci netýkalo. Soud nepřihlížel ani k předložené mapě č. 4, protože měla podporovat tvrzení, že stínový graf nezohlednil terén – tato námitka nebyla uplatněna v žalobě a navíc směřovala proti povolené výjimce podle § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501, proti níž žalobkyně ve správním řízení řádně nebrojila, nešlo o námitku přípustnou.
71. Na základě výše uvedeného shledal soud žalobu nedůvodnou, proto ji podle ust. § 78 odst.

7 s.ř.s. zamítl.

VIII.

Náklady řízení

72. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal ve vyjádření k žalobě ze dne 9. 3. 2020.
73. O náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 5 s. ř. s., kdy osoby zúčastněné na řízení nemají na náhradu nákladů řízení právo, protože jim soud neuložil žádnou povinnost a zároveň neshledal důvody zvláštního zřetele hodné, které by přiznání náhrady nákladů řízení odůvodňovaly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 1. prosince 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu